

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 876
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Βικεντίου

«ΑΞΙΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ»

Ἐλέχθη ὅτι «ἡ ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ πολιτισμός τῆς ψυχῆς».

Ξεκινώντας ἀπὸ τὸν σοφὸ αὐτὸ λόγο φθάνουμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ Α καὶ Ω τοῦ πολιτισμοῦ βασιζέται στὸν αἰώνιο Νόμο, πού τελικὸ σκοπὸ του ἔχει νὰ ἐκπολιτίζη νὰ ἐξαγιάζη καὶ νὰ σώζη τὴν ψυχὴ.

Εἶναι γενικὰ παραδεκτὸ ὅτι τὰ καλύτερα καὶ ἐντυπωσιακότερα δημιουργήματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἔχουν ἐπιρρεασθεῖ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο.

Λαοὶ βάρβαροι καὶ φαινομενικὰ ἀπολίτιστοι, ἀπὸ τὴν ὥρα πού φωτίσθηκαν μὲ τὸ ὑπερκόσμιο φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, παρουσίασαν ἐπιτεύγματα ἐκπληκτικά καὶ ἐπιρρέασαν τὴν ἱστορία καὶ ζωὴ τοῦ κόσμου.

Ἄτομα βυθισμένα στὰ σκοτάδια καὶ τοὺς μολυ-

σμούς τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τότε πού δέχθηκαν τὸ ἀνακαινιστικὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἔγιναν προσωπικότητες, ἐκλεκτές μὲ ἀκτινοβολία εὐεργετικὴ στό περιβάλλον τους.

Καὶ αὐτὰ ἐπειδὴ τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἶναι ἓνα βιβλίο σάν ὅλα τὰ ἄλλα. Δέν ἦρθε, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ ἀπλῶς τίς βιβλιοθήκες τῆς γῆς. Κατέβηκε ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ τέλειος κανόνας τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ ν' ἀποτελῇ τὴν τέλεια καὶ ἀλάνθαστη πυξίδα στό ταξίδι τῆς αἰωνιότητος. Χαρίσθηκε, γιὰ νὰ φωτίζη τὸν νοῦ, νὰ ἐξαγνίζη τὴν καρδιά, νὰ δυναμώσῃ τὴν θέλησι καὶ νὰ ὁδηγή στὴν σωτηρία τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἶναι μόνον λόγος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πρό πάντων εἶναι τρόπος ζωῆς πού βιώ-

θηκε στὸν τέλειο βαθμὸ ἀπὸ Ἐκεῖνον, πού τό χάρισε καί ἦλθε στὸν κόσμο, γιὰ νά κάνῃ Θεὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅσοι ἀνεβαίνουν στὰ ὕψη, στὰ ὁποῖα καλεῖ τὸν καθένα ὁ Θεόπνευστος λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, μιμοῦνται τὸν Θεάνθρωπο, γίνονται «Θεοὶ κατὰ χάριν».

Ὁ δρόμος γιὰ τὴν πραγμάτῳσι αὐτῆς τῆς Θεοποιήσεως ὑποδεικνύεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, πού μιμήθηκε ὅσο λίγοι τὸν Θεάνθρωπο. Ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν Παῦλο. Ξεκάθαρη ἡ ὁδηγία του. «Ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε» (Φιλιπ. α' 27).

Εἶναι σὰν νά μᾶς λέῃ: Πρέπει νά φανῇτε ἀντάξιοι τῆς τιμῆς, πού σᾶς ἔκανε ὁ Θεός, μέ τό νά σᾶς ἀποκαλύψῃ τὸν παντέλειο Νόμο του. Γνωρίστε τὸν λοιπὸν στὴν ἐντέλεια καί μέ τὴν Χάρι, πού διοχετεύεται μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μεταφράζετέ τὸν κάθε μέρα σὲ πράξι καί ζωῇ.

Αὐτὸς πού «πολιτεύεται ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου» καί προσπαθεῖ νά τό τιμᾷ μέ τὴν ζωὴ του γίνεται χαρακτήρας ἀδαμάντινος. Ἀλύγιστος μπροστὰ καί στὴν πιὸ μεγάλη ἐπίθεση τοῦ κακοῦ. Ἀσυμβίβαστος καί μέ τὴν πιὸ δελεαστικὴ πρότασι τῆς παρανομίας. Ἐλεύθερος ἀπὸ δουλικὲς ἐκδηλώσεις συμπεριφορᾶς, πού ὑποβιβάζουν τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου. Πρόσωπο ὁλοκληρωμένο πού ἀνταποκρίνεται ἐξ ἴσου σωστά καί στίς ὑποχρεώσεις καί στὰ δικαιώματά του. Τό ὠραιότερο στ' ἀλήθεια δημιούργημα τῆς κτίσεως.

Εἶναι κοινὴ ἡ διαπίστῳσις ὅτι αὐτὸ πού χρειάζεται πρὸ πάντων ἡ τεχνοκρατούμενη ἐποχὴ μας, γιὰ νά ζήσῃ, εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος.

Μποροῦμε λοιπὸν νά τό ποῦμε χωρὶς καμμίᾳ ἐπιφύλαξι ὅτι ὁ αἰώνιος Νόμος τοῦ Εὐαγγελίου, πού εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἀνθρωποπλάστης, ἀποτελεῖ ὄχι μόνο τό θεμέλιο τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καί τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου.

«Ὁ καθαρὸτατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τό ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου...» (Κοντάκιον)

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Ἀρχιμ. Γερωντίου Λουδάρου

«ΤΗ ΓΑΡ ΧΑΡΙΤΙ ΕΣΤΕ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ»

Σέ ὅλα τὰ κτίσματα ὁ Θεός ὄρισε ἴδιον ἔργον, φυτεύσας εἰς τήν φύσιν τούτων τίς δυνάμεις ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀναγκαῖες πρὸς τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου των. Τήν μέν γῆν ὄρισε ὁ Θεός νά βλαστήνῃ... εἰς δέ τόν ἄνθρωπον ὅπου τόν ἐπλασε κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, τόν κατέστησε ὁ Θεός ἄρχοντα πάσης ὁρατῆς κτίσεως, ὄρισε εἰς αὐτόν τήν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς κι ἔθεσε αὐτόν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι αὐτόν καί φυλάττειν.

Ἡ ἁμαρτία ὅμως τῶν προπατόρων, ἐνέκρωσε τήν δύναμιν τῆς ἀρετῆς καί τῆς θεογνωσίας.

Οὔτε ὁ νόμος, οὔτε οἱ προφῆται, οὔτε πάντες οἱ δίκαιοι, οὔτε οἱ ἄγγελοι, ἤδυναντο νά ἐγείρουν αὐτόν ἐκ τῆς ἐλθουσῆς ταύτης πτώσεως.

Τοῦτο εἶναι κατόρθωμα μόνον τῆς ἀπείρου εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, διότι μόνον ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ

Πατρός εἰς τήν μήτραν τῆς Παρθένου Μητρός καταβάς καί σαρκωθείς, δεύτερος ἄνθρωπος γενόμενος, ἀνεκαίνισε, ἀνέκτισε, καί ἀνέστησε τήν καταπεσοῦσα ἀνθρώπινον φύσιν.

Ὁ Κύριος διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, συνανέστησε καί κατέστησε ἄφθαρτα τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, αὐτός διὰ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ διδασκαλίας ὁδήγησε τόν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν λατρείαν τῆς ὁμοουσίου καί τρισυποστάτου Θεότητος.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὅπου χρωστᾷ ὑπακοήν περισσοτέραν καί ἀπεριόριστον εἰς τόν Θεόν, ὄχι μόνον δέν τήν πράττει, ἀλλά πράττει τὰ ἐνάντια, δηλαδή ἀντὶ ἀρετῆς πράττομεν πᾶν εἶδος ἁμαρτίας, ὅπου μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τήν φθορά τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος.

Ὁ Θεός ἐπλασε τόν ἄνθρωπον αὐτεξούσιον, λογικόν, καί διακριτικόν. Διὰ τῆς διακρίσεως διακρίνεις ποῖο εἶναι τό καλό καί ποῖο εἶναι τό κακό καί γνωρίζεις ὅτι τό καλό εἶναι ὠφέλιμο καί ἐνδοξο, τό δέ κακό βλαβερό καί ἀτιμον.

Ὅμως δυστυχῶς σήμερα στήν ἐποχή μας ὁ ἄνθρωπος ἔχει χάσει τόν προορισμόν του, χρησιμοποιοῖ τό αὐτεξούσιον, αὐτό τό μεγάλο ἀγαθό, λανθασμένα ὅπως καί τήν λογική καί τή διακριτικότητα.

Ὅλα αὐτά ὅμως ἔχουν δημιουργήσει τήν σημερινή κατάστασι τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἔχουν δώσει τό δικαίωμα στόν ἐφευρέτη καί πολυμήχανον διάβολον νά κυριαρχῇ μέσα σέ ὅλους τοὺς χώρους τῆς ζωῆς καί νά παρασύρῃ κάθε ἀνύποπτη καί ἀδύναμη ἀνθρώπινη ψυχή.

Θά πρέπει λοιπόν νά ἀναλογισθοῦμε ὅλοι τίς εὐθύνες μας, ἃς ζητήσουμε ἀπό τόν Κύριον τοῦ ἐλέους νά μᾶς σπλαχνισθῇ, ἃς τόν παρακαλέσουμε νά μᾶς δώσῃ μετάνοια, ἐπιστροφή καί κατάνυξιν. Νά μᾶς δώσῃ ἀκόμα καρποφορία τῶν καλῶν ἔργων, ἀγάπην καί πίστην διότι «Τῇ γάρ Χάριτι ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως».

Φίλε ἀναγνώστα,

Ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι μία σάλπιγγα πού ἤχῃ ἀσταμάτητα τήν ἀνόθευτη καί γνήσια ὀρθοδοξία. Συμβάλλεις καί σύ σ' αὐτό τό σάλπισμα γράφοντας ἐναν συνδρομητή.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως εκπροσωπούμενου υπό τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - FAX: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀρχ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
Θεολόγος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμάς 1000
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ πεφιλημένα,

Κατόπιν τῶν θλιβερῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβάντων τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη καὶ ὑποχρέωση ὡσαύτως, ἵνα ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, τὸν ἐναγωνιῶντα περιούσιο λαὸ τοῦ Κυρίου καὶ προσωπικῶς σὰς ἐνημερώσω ἐπὶ τούτοις, ὥστε νὰ γνωρίσητε τὴν ἀλήθεια.

Κατ' ἀρχὰς πιστεύω ὅτι οὐδὲν γνήσιο μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπιδιώκει διασπάσεις καὶ μερισμούς ἐν Αὐτῇ. Πολλῶ μᾶλλον, θεωρῶ ἀδιανόητο τοιαῦτα ὀλισθήματα νὰ ὁρμοῦνται ὑπὸ Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἐκ τῆς θέσεώς των τυγχάνουν συνδεδετικοὶ κρίκοι, διασφαλιστές τῆς ἐνώσεως καὶ εἰρήνης πάντων.

Δυστυχῶς ὁμως, γνωρίζοντας ὁ ταραχοποιὸς Διάβολος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ναὺς, δύναται νὰ οὐριοδρομῇ μόνον ὅταν οἱ ἐν αὐτῇ εὐρισκόμενοι διαγούν ἐν ἐνὶ πνεύματι καὶ τοῦτο ἀγάπης καὶ ἐνώσεως, κατὰ καιροὺς θέτει ἐν Αὐτῇ διασπαστικά στοιχεῖα, διαβολοκινούμενα πνεύματα, ἵνα διαταραχθῇ ἡ ἁρμονία καὶ συσπειρώσις τῶν ὑπολοίπων, καὶ οὕτως διασαλευθῇ ὁ ἥρεμος ροῦς τῆς ψυχοσωτηρίου αὐτῆς πορείας.

Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ διαπιστοῦται πληθώρα τοιούτων φαινομένων, ἅτινα, ὅσο καὶ ἂν ἐκλυδώνιζαν τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσο καὶ ἂν οἱ πονηροὶ ἐκεῖνοι σατανοκίνητοι ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς, ἐπιδίωκαν τὸν ἀφανισμό τῆς, ἡ Θεῖα Πρόνοια ἐν τέλει ἐπισκέπτετο Αὐτήν, θέτοντας τὸ πηδάλιό τῆς εἰς χεῖρας κραταιᾶς πεφωτισμένων ἀνδρῶν καὶ ἐνῶ ἦταν ὁρατός ὁ καταποντισμός τῆς, διήρχετο τὸ κλυδώνιον ἐπανευρίσκοντας καὶ πάλιν τὴν ἐν γαλήνῃ πορείαν τῆς, τῶν πάντων ἀναφωνούντων «Τὶς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποίων θαυμάσια μόνος».

Εἰς παρόμοια ἀντίξοον θέση, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐρίσκεται καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία. Ὁ Κύριος ἐπέτρεψε εἰς τοὺς ἐσχάτους αὐτοὺς καιροὺς πού διάγομεν νὰ εἰσβάλλουν εἰς Αὐτὴν πονηροὶ ἄνθρωποι, ἀνήσυχτα πνεύματα, διασπαστικά στοιχεῖα, κινούμενοι μὲ ὑπουλὴ προσχεδιασμένη κατεύθυνση, ἄλλοτε εἰς εὐθειᾶν καὶ ἄλλοτε εἰς τεθλασμένη καὶ τοῦτο πρὸς ἱκανοποίηση καὶ μόνον, τῆς ἐμπαθοῦς καὶ ἐπιπολαίου τακτικῆς των.

Τὰ ὡς ἄνω ἀναφερόμενα, ὡς οἱ πλεῖστοι γνωρίζετε ἀφοροῦν τοὺς αὐτοαποκαλούμενους ὡς Ἱεραρχία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποσχισθέντας Ἐπισκόπους Χρυσόστομον Κιούσην, Καλλίνικον Σαραντόπουλον, Καλλιόπιν Γιαννακουλόπουλον καὶ Ματθαῖον Λαγγῇ, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς συνακολουθήσαντας τούτοις Μάξιμον Τσιτσιμπάκο, Καλλίνικον Καραφυλάκη καὶ τὸν ἐπὶ ἀνταλλαγμάτων ἐκ τῶν ὑστέρων προσχωρήσαντα Πέτρον Ἀστυφίδη.

Οὗτοι, προκειμένου νὰ καλύψουν τὰς ἐπὶ σειρά

ἐτῶν παρασυνοδικὰς ἐνεργείας των, διαδίδουν παραπλανητικὰς πληροφορίες, ἐπιφορτίζοντας τὰς ἰδίας αὐτῶν εὐθύνας ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν, οὕτως ὥστε νὰ παρασύρουν τοὺς πάντας ἐν τῷ περιθωρίῳ, εἰς τὸ ὅποιο ἐτέθησαν ὡς ἐπρεπε.

Τοιαύτης τακτικῆς ἐκ μέρους των, οἱ πάντες τυγχάνουμε γνῶστες. Μήπως τὸ 1979 μὲ τὸ κακούρηγμα πού ἐτέλεσαν, δέν κατεφαίροντο ἐναντίον ὅλων ἵνα δικαιολογήσουν τὴν πράξη τους;

Ποῖος δύναται νὰ λησμονήσῃ τίς συκοφαντίες πού ἐκτόξευαν ἐναντίον τῆς τότε Ἱεραρχίας; Παρ' ὅλα αὐτὰ μετὰ ἀπὸ ὀρισμένα ἔτη, πονηρά καὶ πάλιν σκεπτόμενοι, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν μεταξύ τῶν μακαριστῶν Αὐξεντίου - Γερωντίου διαφωνία, ἀπειλώντας τὸν μὲν ὅτι θὰ ἐνταχθοῦν στὸν δὲ καὶ ἀντιστρόφως, δίδοντας ταυτοχρόνως στὸν λαὸ τὴν ψευδαἰσθησὴ ὅτι ἀγωνιῶν γιὰ τὴν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας, εἰρήνην τὴν ὁποία εἶχαν οἱ ἴδιοι διασαλεύσει. Ἐντέχνως δὲ ἐπέρριπτον τὴν πέτρα τοῦ ἀναθέματος σ' αὐτὸν πού θὰ ἤρνητο τὴν πρόσληψή των, ἀφοῦ ὁ λαὸς θὰ χαρακτήριζε τοῦτον διαιωνιστὴ μιάς κακῆς καταστάσεως.

Οὕτως κατόρθωσαν νὰ εἰσχωρήσουν στὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς θυρῶς, ἐνῶ εἶχον ἐξέλθει ἐκ τοῦ παραθύρου, καταπίοντες τὸν ἴδιον αὐτοῖς ἐμετον, ὃν εἶχον ἐμέσσει, ἐναντίον Αὐτῆς, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐκτὸς ἐκκλησίας δράσεώς των. Ἡ Ἐκκλησία τότε ὡς φιλόστοργος μήτηρ, τοὺς ἀγκάλιασε μὲ ὅλη τῆς τὴν στοργή, δίδοντας μάλιστα εἰς τοὺς μητραλοῖας τούτους πρεσβεῖαν ἐναντι τῶν γνησίων τέκνων τῆς, τὴν τοῦ ἱ. Εὐαγγελίου μακρόθυμον ἐκείνη φωνὴ ἐπαναλαμβάνουσα «οἱ ἀδελφοί οὗτοι νεκροὶ ἦσαν καὶ ἀνεστήθησαν, ἀπολωλότες καὶ ἀνευρέθησαν». Τὸ μόνον πού λησμονήθηκε στὴ μεταξύ τῆς παραβολῆς τοῦ ἱ. Εὐαγγελίου καὶ τούτων σχέσεως ἀλλὰ καὶ τὸ σημαντικότερο, εἶναι ὅτι ὁ ὁσωτος υἱὸς τῆς παραβολῆς μετανόησε γιὰ τὴν παρεκτροπὴν του, ἐνῶ οὗτοι... Εἰς μάτην προσδοκοῦσαμε, κατόπιν τούτων ὅτι θὰ συνετιζόντο.

Τώρα πλέον εἶχον τὴν εὐκαιρία νὰ βλάψουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν ἔσω, τὰ δὲ ὑπουλά σχέδιά των, ἥτοι ὁ περιορισμὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως εἰς τὰς συνθλιπτικὰς τῶν χεῖρας εὗρισκε ἄνετα πεδίο δράσεως. Τὸ μόνον ἐμπόδιό των, ἦτο ἡ ἐπιβλητικὴ μορφή τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Γερωντίου, ὁ ὁποῖος ὡς στόχο εἶχε τὴν ἐνότητα πάντων ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τοῦ ἀσιδίου ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἔνωση τὴν ὁποία καὶ ἐπέτυχε.

Τὸ εὐτυχές τοῦτο γεγονός, χαροποίησε καθ' ὅπως ἐνθυμούμεθα, τοὺς πάντας, πλὴν τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν ἐκ τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1979 προερχόμενους Ἐπισκόπους. Διὰ τοῦτο καὶ ἤρχησε ἡ κατάστροφος τῶν διασπαστικῶν των σχε-

δίω, τὰ ὁποῖα πραγματοποιήθηκαν μετὰ ἐν ἔτος περίπου, ἀφοῦ τοὺς ἐδόθη ὡς ἀφορμὴ ἡ ἄθεσμος καὶ ἀπεχθὴς χειροτονία τοῦ Δωροθέου Τσάκου.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι χρέη καρατόμων, τῶν μετασχόντων εἰς τὴν ὡς ἄνω χειροτονία (Αὐξέντιος, Γεράσιμος, Μάξιμος Κεφαλληνίας), ἀνέλαβον ἐξ αὐτῶν τῶν πραξικοπηματιῶν καὶ μόνο ἐξ αὐτῶν. Βέβαια εἰς τὴν δίκην ἐκείνη, λάβαμε καὶ ἡμεῖς μέρος, ἀποδεχθέντες τὰ τῶν ἀνακρίσεων τεκμήρια, ὡς καὶ τὰ τῆς εἰσηγήσεως συμπεράσματα, μὴ διακρίνοντας δυστυχῶς τὰς ὑστεροβούλους προθέσεις των, τὰς ὁποίας θεωρούσαμε ἀδιανόητες διὰ πνευματικὸς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα γιὰ ἐπισκόπους.

Τώρα πλέον διακρίνουμε ὅτι τὸ μόνο μέλημά των ἦτο ὁ ἀποδεκατισμὸς τῆς ὑγειοῦς Ἱεραρχίας, οὕτως ὥστε σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἀποκτήσουν πλειοψηφία ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, καὶ ἔτσι ἀνενόχλητα θὰ ὀλοκλήρωναν τὸν ἀφανισμό τῶν Γ.Ο.Χ., ὅστις θὰ ἐπιτελεῖτο, μέ τὴν δημιουργία πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν μερίδων. Βλέπετε τὸ μακροπρόθεσμο σατανικὸ σχέδιό των;

Ὅπως προαναφέραμε τὸ μόνο πρόσκομμα ποῦ ἀντιμετώπιζαν ἦταν ἡ δυναμικὴ παρουσία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κυροῦ Γεροντίου. Ἐτσι μὲ μιά σειρά παρασκηνιακῶν διαδικασιῶν κατόρθωσαν νὰ ἀντικαταστήσουν τοῦτον, ἀναδεικνύοντας Πρόεδρο τῆς Ἱ. Συνόδου, ἕναν ὁμοῖον τοὺς καὶ ἰδίως ἀφελή, ἀποστάτη τῆς Ἐκκλησίας.

Χαρακτηρίζουμε «ὁμοῖόν τους» τὸν πρ. Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Κιούση, διότι ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὕρισκετο ἐν ἀποστάσει, ἀποκαλώντας τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου «κόπρον». Ἐκτοξεύοντας δὲ κατὰ καιροὺς πλεῖστας ἄλλας παρομοίας λασπολογίας. Ὅταν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ κυροῦ Γεροντίου (σύμφωνα μὲ τὸ ἐνωτικὸ πρόγραμμα τοῦ ἀοιδίμου) νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδο ἡρνήθη. Ὅταν ὅμως τοῦ ἐξησφάλισαν ἄλλοι τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο, κατέλυσε καὶ τοὺς κόπρους ἀλλὰ καὶ τοὺς σταύλους. Ὁ ἕτερος χαρακτηρισμὸς ἦτοι «ἀφελής» ὀφείλεται στὸ ὅτι, ἐπίστευσε στὰ προσόντα του, ἅτινα ἐκτίμησαν - ὑποτίθεται - οἱ πατέρόνές του καὶ τὸν ἀνέδειξαν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἀργὰ ἢ γρήγορα πιστεῶν ὅτι θὰ διαπιστώσῃ τὸ μέγεθος τῆς αὐταπάτης του.

Ἐπὶ προθιεραρχίας του, ὡς οἱ πάντες καθομολογοῦν ὁ πρ. Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος Κιούσης, οὐδὲν τὸ θετικὸν κατόρθωσε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ καὶ οὐδένα εὐσεβὴ στόχο πρὸς ὠφελος ταύτης ἔθεσε. Τὸ μόνο θέμα τὸ ὁποῖον τὸν ἀπασχολοῦσε καθ' ὅλη τὴν Προεδρία του ἦτο, ἡ ἐξόντωση τοῦ Σεβ. Θεοφ. νίκης Εὐθυμίου καὶ τοῦτο διότι ἐπιδίωκετο ἐπιμόνως ὑπὸ μιᾶς Κοινότητος ἐκ τῶν ἄνω τῶν δέκα ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Σημειωτέον ὅτι ἡ Κοινότης αὕτη εἶχε παύσει

νὰ ἀποτελῇ μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν τελευταία εἰκοσαετία, ἐνῶ ἐκ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ κ. Χρυσόστομου Κιούση εἰς Ἀρχιεπίσκοπον, ἀποτελοῦσε παράρτημα τοῦ ἰδίου.

Βέβαια ἡ ὅλη προσπάθειά του συμπαραστέκετο ἐκ τῶν ὑπολοίπων Ἐπισκόπων τῆς παρέας του, τῶν ὁποίων ὅπως προαναφέραμε συνέπιπτον τὰ διαλυτικά σενάρια των.

Μέ τὴν μακαρία κοίμησι τοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Γεροντίου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν οἱ προβατόσχημοι αὐτοὶ λύκοι νὰ τρίζουν τοὺς ὁδόντας των. Οἱ τῆς ὑγειοῦς Ἱεραρχίας Ἐπίσκοποι λιγότεσαν, ὁρισμένοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἦσαν εὐάλωτοι, δυνάμενοι ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν νὰ παρυσυρθοῦν ὑπ' αὐτῶν.

Καὶ ἐνῶ ἦσαν ἐτοιμοὶ πλέον νὰ πραγματοποιήσουν ὅτι ἀπεχθὲς εἶχον προετοιμάσει, διεπίστωσαν καὶ πάλιν ἐμπόδιο. Ἡ κατὰ τὸ παρελθόν πικρία τοῦ Ἀγίου Ἀμερικῆς ἐναντι τοῦ Σεβ. Εὐθυμίου, ἡ ὁδηγήσασα τὴν ταύτησι τούτου μετ' αὐτῶν, παρήλαθε, ὡς χριστιανὸς δὲ καὶ δὴ Ἐπίσκοπος οὐδὲν εἶχε πλέον μὲ τὸν ἀδελφόν του. Ἄνευ ὅμως τῶν ψήφων τοῦ τε Ἀμερικῆς καθὼς καὶ τοῦ Θεοφ. Αὐλῶνος, τὰ σατανικά των σχέδια ματαιώνοντο. Ἐτσι, οὐδὲν μεμπτόν ἀνέφεραν καὶ οὐδεμία ἀντίρρηση ἐξήγγησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Θεοφ. Αὐλῶνος κ. Βικεντίου εἰς Τοποτηρητὴν τῆς χηρευσάσης Μητροπόλεως Πειραιῶς. Οἱ πάντες συμφώνησαν τότε, μάλιστα ὁρισμένοι ἐξ αὐτῶν βοήθησαν εἰς τὴν τοποθέτησιν τούτου, ὑψουχάζοντας ἐνίους ὑπὸ ἐπιφύλαξεων κλονιζομένους. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο θετικά ὡς ἀνέμενον. Οἱ ἐξ Ἀμερικῆς Ἐπίσκοποι δὲν παρυσύρθησαν μὲ τὴν λυκοφιλὴ προσφορά των καὶ τοῦτο θεωρήθη ἀχαριστία ἐκ μέρους των. Οὕτως τορπίλλισαν τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἕως τότε Τοποτηρητοῦ Θεοφ. Βικεντίου. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐκδικητικὲς τάσεις των δὲν ἱκανοποιήθησαν, ξέθαψε ὁ ἀρχηγὸς των Σεβ. κ. Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος τὴν δεδικασμένη καὶ ἀποφασισθεῖσα ὑπὲρ τῶν Ἀμερικῆς καὶ Αὐλῶνος ὑπόθεσιν τῶν Ἱεροσολύμων, αἰτούμενος τὴν παραπομπὴν καὶ πάλιν τῶν συγκεκριμένων Ἀρχιερέων εἰς Συνοδικὸ Δικαστήριον πρὸς ἐπανεκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

Δύναιται ὅμως πᾶς τις νὰ ἀναλογισθῇ. Πρὸ τῆς τοποθετήσεως τοῦ νῦν Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικεντίου ὡς Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, ὁ κ. Καλλιόπιος δὲν εἶχε τίς συνειδησιακὰς αὐτὲς τύψεις; Καὶ γιὰ τί τόσα χρόνια δὲν ἀντέδρασε; Δυστυχῶς εἰς τὴν παγίδα αὕτη ἔπεσε ὁ ἀφελὴς πρ. πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Χρυσόστομος Κιούσης. Καὶ λέγομεν ἀφελὴς πιστεύοντας ὅτι δὲν διέγνωσε τὴν παγίδα αὕτη, διότι ἂν ἐν γνώσει του συγκατετέθη καὶ συνεργάσθη εἰς τὴν ἐκφυγὴν καὶ καθοριστικὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπόθεσιν

αυτή, τότε ο χαρακτηρισμός πού του αρμόζει πρέπει να είναι βαρύτερος.

Ίδου ποιά ἦτο ἡ εἰκόνα τῆς Ἱεραρχίας τῶν Γ.Ο.Χ. μετά τὴν ἀναφερόμενη ἀνωθεν καταγγελία. Ἐκ τῶν δεκατεσσάρων Ἀρχιερέων - ἐκτός τοῦ Σεβ. Ἀττικῆς κ. Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος λόγω ὑγείας οὐσιαστικῶς ἔχει ἀποσυρθεῖ - οἱ πέντε, ἤτοι ὁ Θεοσ/νίκης Εὐθύμιος, ὁ Ἀστορίας Πέτρος, ὁ Ἀχαρνῶν Ἀθανάσιος, ὁ Ἀμερικῆς Παῖσιος καὶ ὁ τότε Αὐλῶνος (νῦν Πειραιῶς) Βικέντιος, ἦτο ὑπόλογοι γιὰ διάφορα ἑκαστος κανονικὰ παραπτώματα.

Ίδου λοιπὸν καὶ τὸ ἐπιδιωκόμενο ὑπ' αὐτῶν ἀποτέλεσμα. Σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά των, ἂν μὲ καθοριανδήποτε τρόπο, ἀπεμακρύνοντο οἱ ὡς ἂν κατ' αὐτοὺς ὑπόλογοι Ἐπίσκοποι, ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου, τότε θὰ ἐναπέμεινον ἐν αὐτῇ μόνο τρεῖς ἐκ τῆς ὑγιούς Ἱεραρχίας ἤτοι ἡ ἐμοὶ ἐλαχιστότης ὡς καὶ οἱ Σεβ. Εὐβοίας Ἰουστίνος καὶ Χίου Στέφανος. Τοιουτρόπως θὰ μπορούσαν ἀνεξέλεγκτα νὰ διαλύσουν τὰ πάντα.

Βέβαια δύναται τις νὰ ἀναρρωτηθῇ: Ἄν οἱ ὡς ἂν Ὑπίσκοποι εἶχαν ὄντως παρανομήσει δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παραπεμφθοῦν; Ἀπαντοῦμε ναί. Εἶναι ὅμως ἀδιανόητο ταυτοχρόνως οἱ ἐννέα Ἐπίσκοποι νὰ ἀποφαίνωνται γιὰ τοὺς πέντε συνεπισκόπους των, ἢ πιὸ ἀπλὰ τὸ 1/3 καὶ πλέον τῆς Ἱεραρχίας νὰ τελεῖ ἐν κανονικοῖς παραπτώμασι καὶ νὰ βρίσκεται ὑπόλογο στὰ σχεδὸν ὑπόλοιπα 2/3 τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἄλλωστε σὲ μιά τέτοια ἀλλοφροσύνη οἱ ἐννέα Συνοδικοὶ δὲν θὰ ἀρκοῦσαν εἰς τὸ νὰ ἀναλάβουν τίς ἀπαραίτητες θέσεις (ἀνακριτῆς, εἰσηγητῆς), γιὰ τὴν προώθηση πέντε ταυτοχρόνως ὑποθέσεων. Ἐκτός ἂν ἀναλαμβάνοντο καὶ οἱ πέντε ὑποθέσεις μαζί ὑπὸ τῶν ἐμπειρῶν σπεκουλατέρων Καλλιπίου Γιαννακουλόπουλου καὶ Καλλινίκου Σαραντοπούλου.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ποιὸς εἶναι αὐτός πού δὲν διαπιστώνει ἐξ ὅλων τούτων τὰ σατανόβουλα σχέδια πού ἐπιδίωκαν αὐτοὶ οἱ κακῇ τῇ μοίρᾳ ὀνομαζόμενοι Ἐπίσκοποι;

Τοιούτων προβλημάτων ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν οὐσσορευθέντων ἅτινα θὰ ἐχρειάζοντο δεκάδες σελίδων διὰ τὴν καταγραφή των συνέβαιναν ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν παρεμβολῇ. Καὶ ὅταν οὗτοι οἱ διασαλευταὶ τῆς εἰρήνης, οἱ διασπασταὶ τῆς εὐρυθυμίας, οἱ διαχωρισταὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων, οἱ ἐμφωλευταὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν κληρικῶν μας μῖσος καὶ κακία δι' ἀλλήλους, διεπίστωσαν ὅτι παρ' ὅλες τίς προσπάθειές των, δὲν προχωροῦσε ἡ καταστροφικὴ των ἐπιδίωξις, ἤρχισαν φανερά πλέον νὰ προκαλοῦν. Εἰς τὴν ἐπεισοδιακὴ ἐκείνη Σύνοδο τῆς 14ης Ἰουνίου 1995 (Π.Η.) ἡρνήθησαν οἱ τρεῖς (Καλλιόπιος, Ματθαῖος καὶ Καλλνίκος Ἀχαΐας) νὰ ὑπογράψουν τὴν προαποφασισθεῖσα ἐγκύκλιο ἀφορῶσα τὸ 666. Ἐκ τῆς ἀρνήσεώς των - παρ' ὅλο πού ἀποτελοῦσαν μειοψηφία - ὁ πρ. Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος

Κιούσης ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς ὑπολοίπους ἀπέσυρε ταύτην. Εἰς τὸ θέμα πληρώσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, παρ' ὅλο πού ἐκλήθημεν πρὸς τοῦτο ὁ πρ. Ἀρχιεπίσκοπος διαπιστώνοντας τὴν ἐπιδιωκόμενη ἀναβολὴ τῆς ἐκλογῆς ἐκ μέρους τῶν κ.κ. Καλλιπίου καὶ Καλλινίκου (Ἀχαΐας) ποιῶν κατάχρηση ἐξουσίας, ὑπερέβην τὴν πλειοψηφία τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἀρνούμενος νὰ προχωρήσῃ πρὸς ὑλοποίησιν τῆς ἀποφάσεώς των πλειόνων, βιαίως διέλυσε τὴν Ἱ. Σύνοδο, ἀποχωρῶν ἐκ ταύτης μετὰ τῶν φίλων του.

Τί ἔμενε πλέον εἰς τὴν ἐκρυθμο ταύτην κατάστασιν; Ἕνας ὄλμος προκειμένου νὰ διαλυθοῦν τὰ πάντα. Καὶ ὁ ὄλμος ἦλθε, μὲ τὴν καταγγελία τοῦ κ. Καλλιπίου Γιαννακουλόπουλου, καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τὴν κλήσιν - βᾶσιν αὐτῆς - τῆς Ἱ. Συνόδου ὑπὸ τοῦ ἀφελούς Κιούση. Βλέπετε, ὅλα τὰ ἄλλα θέματα τὰ εἶχε λελυμένα καὶ ἐναπόμεινε τοῦτο!

Αὐτὰ ἐν γενικὴς γραμμὴς τέκνα ἐν Κυρίῳ, ὑπῆρξαν τὰ γεγονότα πού ὀδήγησαν στὴ θλιβερὴ σημερινή κατάσταση τῶν Γ.Ο.Χ. Σὰς ἐδώσαμε μίαν εἰκόνα τῶν ἀφανιστικῶν σχεδίων, τῶν παρασυνοδικῶν δραστηριοτήτων ὡς καὶ τῶν βλαβερῶν ἐπιδιώξεων αὐτῶν πού γιὰ δευτέρα φορὰ συγκλονίζουν τὴν Ἐκκλησίαν μας. Λυπούμεθα πού μεταξύ των εὐρίσκονται ὀρισμένοι τίμιοι κληρικοὶ οἱ ὁποῖοι παρασύρθησαν, καὶ γιὰ τοὺς ὁποῖους ἐλπίζουμε ἵνα ἀφύπνισθοῦν. Ἡμεῖς θὰ συνεχίσουμε τὸν Ἀγῶνα, φρουροὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἐτοιμοὶ νὰ ἀντιμετωπίσουμε οἰονδήποτε ἐσωτερικὸ ἢ ἐξωτερικὸ ἐχθρὸ τῆς Ἐκκλησίας, πιστοὶ εἰς τὰς προσδοκίας των πιστῶν, μεταλαμπαδεύοντας ὅτι οἱ μακαριστοὶ π. Φλωρίνης Χρυσόστομος, Δημητριάδος Γερμανός, Κυκλάδων Γερμανός, Ταλαντίου Ἀκάκιος κ.λ.π. προκάτοχοι ἡμῶν διαδοχικῶς μᾶς παρέδωκαν.

Ἦμεῖς δὲ πεφιλημένε καὶ περιοῦσε λαέ, μείνετε κραταιοί. Πάντοτε κατόπιν τῆς θυέλλης ἐπέρχεται γαλήνη. Μὴν πλανᾶσθε ἀπὸ τίς παραπλανητικὲς φωνές τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ παραπληροφόρηση καὶ ἡ προσπάθειά των ὅπως μεταποιήσουν τὸ ἄσπρο εἰς μαῦρο εἶναι τὸ στοιχεῖο των. Ἡ λάσπη πού ἐκτοξεύουν εἶναι περισσὴ εἰς τὸν περίγυρό των καθότι τρωκτικά. Ἀγνοήστε τους. Ἀφήσατέ τους εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῖς τόπον. Ἀδιαφορίσατέ τους καὶ ἀναμείνατε. Ἀναμείνατε τὴν ἐκ Θεοῦ ἐπέμβαση, ἡ ὁποία θὰ ἀποκαλύψῃ εἰς πάντας τὴν ἐπιζήμια πρόθεσίν των, ἡμᾶς δὲ κραταιώσῃ ἐτι περισσότερον πρὸς ἀγῶνας πνευματικούς, ἀντικρούοντας τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, πρὸς δόξα τῆς φιλάτης Ὁρθοδοξίας, καὶ δόξα Θεοῦ. Ἀμήν.

**Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ (Περί καθαρτηρίου πυρός)

Ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς διδασκόμεθα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο συστατικά. Ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴ. Καὶ τό μὲν σῶμα ἔλαβε ἐκ τοῦ ὕλικου καὶ φθαρτοῦ κόσμου, τὴν δὲ ψυχὴ ἐκ τοῦ αὔλου καὶ ἀφθάρτου.

Τὰ δύο αὐτὰ συστατικά παραμένουν στενά συνδεδεμένα καθ' ὅλο τὸν ἐπίγειο βίον τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιπρεάζοντας τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, συνεργαζόμενα πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου, ἐνεργώντας πολλές φορές τὸ ἓνα εἰς βάρος τοῦ ἄλλου. Ἡ μόνη αἰτία διαχωρισμοῦ των εἶναι ὁ θάνατος, διὰ τοῦ ὁποῦ τοῦ κάθε ἓνα ἐξ αὐτῶν τῶν δύο συστατικῶν, ἀποδί-

**ὑπό τοῦ Ἀρχιμ.
Χριστοφ. Ἀγγελόπουλου**

δεται ἐξ οὗ ἐλήφθη, ἤτοι τὸ σῶμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆ, ἡ δὲ ψυχὴ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς ὅμως εἶναι προσωρινός. Διότι καὶ πάλι τὰ δύο αὐτὰ συστατικά θὰ ἐνωθῶν, κατὰ τὴν φοβερὰ ἐκείνη ἡμέρα τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, γιὰ νὰ κριθοῦν τελεσιδίκως πλέον ὑπὸ τοῦ δικαίου Κριτοῦ.

Ἔως ἐκείνης λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅσοι ἀπέρχονται ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, βρίσκονται σὲ μία κατάσταση ἢ ὁποῖα ὀνομάζεται μέση κατάσταση τῶν ψυχῶν.

Εἰς τὴν μέση αὐτὴν κατάσταση, αἱ ψυχαὶ κρίνονται μερικῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ αἱ μὲν δικαίως ζήσασαι, προσμένουν ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἐλπίδι τὴν Δευτέρα ἔλευση τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἀπολαύσουν πλήρως τὴν αἰώνια μετ' Αὐτοῦ μακαριότητα, αἱ δὲ ἁμαρτωλῶς ἐκδαπανήσασαι τὸ ζῆν, ἀναμένουν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ θλίψει τὴν αἰώνια κόλαση.

Οὕτως διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν, ἐρμηνεύουσα τὴν Ἀγίαν Γραφή καὶ σύμφωνα μὲ τὴν Ἱερὰ Παράδοση ταύτης.

Τὴν μέσην κατάσταση τῶν ψυχῶν, ἀπορρίπτουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, διδάσκοντες ὅτι αἱ ψυχαὶ κρίνονται πλήρως ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον.

Καὶ ἐνῶ σαφῶς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Κυρίου, δύο τόποι ὑπάρξεως μετὰ θάνατον, ὁ οὐράνιος καὶ ἡ γέεννα (κόλασις), οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ πλὴν τούτων προσθέτουν ἄλλους δύο τὸν τόπον τῶν πατέρων τῆς Π. Διαθήκης, καὶ αὐτὸν τὸν τοῦ καθαρτηρίου πυρός.

Ὅπως ἀναφέραμε εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρο μας, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ὀρίζουν δύο εἶδη ποινῶν διὰ τὰς ἁμαρτίας.

Τίς αἰώνιες καὶ τίς πρόσκαιρες. Καὶ μὲν αἱ αἰώνιαι συγχωροῦνται ἐκ τῶν ἀξιωμαθίων τοῦ Χριστοῦ, αἱ δὲ πρόσκαιραι ποιναί, ἐπιβάλλεται νὰ ἐκτελεσθοῦν ὑπὸ τοῦ ἁμαρτήσαντος Χριστιανοῦ. Ἄν κάποιος ἐκτίσει αὐτὰς τὰς προσκαίρους ποινὰς (ἐπιτίμια) παύουν πλέον νὰ τὸν βαρύνουν, καὶ οὗτος μεταβαίνει μετὰ τὸν θάνατον εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἄν ὅμως καθοιονδήποτε τρόπο δὲν ἐξετέλεσε ταύτας τότε μεταβαίνει μετὰ τὸν θάνατον εἰς τὸν τόπον τοῦ καθαρτηρίου πυρός ἐν τῷ ὁποίῳ «ἐπὶ τινὰ ὥρισμένον χρόνον βασανισθεῖσαι (αἱ ψυχαί) ἐξιλεούνται...» (Ρωμαϊκὴ Κατήχησις 1, 6, 3). Δηλαδή εἰς τὸν τόπον τοῦ καθαρτηρίου πυρός ξεπλένονται - θὰ λέγαμε - ὅλαι αἱ ὑπόλοιποι ἁμαρτίαι ποῦ ἐναπόμειναν εἰς ἓναν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν φρόντισε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὰς ὅσο ζοῦσε.

Ἡ διαδικασία αὐτὴ βέβαια δὲν ἰσχύει γιὰ ὅλους. Ὁ «ἀποκαθαρισμὸς» γίνεται ἐπιλεκτικὰ καὶ ἰδικὰ γιὰ ὅσους, οἱ ἐναπομείναντες συγγενεῖς των πληρώσουν γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τὸν Πάπα. Τότε ὁ Πάπας «ἐκδίδει συγχωροχάρτι» γιὰ τὸ συγκεκριμένο πρόσωπο.

Καὶ μόνο τὸ γεγονός αὐτό, δηλαδή τῆς ἐπιλεκτικῆς συγχωρήσεως, δύναται νὰ μᾶς βεβαιώσῃ γιὰ τοῖς λόγοις ἔχουν σοφιστεῖ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο καὶ ἀνύπαρκτον τόπον τοῦ καθαρτηρίου πυρός. Ἄλλωστε καὶ διὰ αὐτοὺς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς δὲν εἶναι ἀποσαφηνισμένη ἡ φύσις αὐτοῦ τοῦ πυρός.

Ἡ περὶ τοῦ καθαρτηρίου πυρός διδασκαλία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν, τὸ 1274 (Σύνοδος Λυώνος). Εἰς τὴν Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-39) ἐγένετο προσπάθεια ὑπὸ τῶν Λατίνων νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καταπολέμησε ταύτην ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός.

Σήμερον ἐρχονται οἱ Οἰκουμενιστὲς Φαναριώτες καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοῖδεάτες τους, νὰ συνομιλοῦν μετ' αὐτῶν τῶν ὁποίων ὅπως καὶ τότε ἡ ἐπιδιωγίς των εἶναι ἡ ἀλλοίωσις τῶν Γνησίων Παραδόσεων, καὶ τῶν Δογμάτων, αὐτῶν, ποῦ αἰώνας τώρα καὶ μὲ ἀγῶνας διατήρησαν καὶ παρέδωσαν σὲ μᾶς οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

«Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ὅτι ἐσμέν ἀλλήλων μέλη· ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν, μηδὲ δίδετε τόπον τῷ διαβόλῳ».

(Ἐφεσίους Δ' 25-27)

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΛΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟ ΑΓΡΥΠΝΟ ΦΩΣ

Σέ κάποια στιγμή τής ζωής του, - στιγμή αποφασιστική - πρέπει ό συνειδητός κι άγρυπνος άνθρωπος ν' άρχισή ν' άγωνίζεται γιά τήν ένότητά του, σώματος καί ψυχής, γιά τήν έναρμόνισι τών δυνάμεων πού από καταβολής του φέρει έντός του. Ό Άγιος Μεγαλομάρτυρας ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ πού τήν μνήμη του ή Έκκλησία μας τιμά στίς 25 Νοεμβρίου ήταν ένας από τίς χιλιάδες αγίους τής Έκκλησίας μας μέ τό κοινό χαρακτηριστικό πού έχουν όλοι οι "Αγιοί μας, μία συμμετρία στόν έσωτερικό καί έξωτερικό τους κόσμο. Διαβάζοντας τόν βίο του Άγίου εύκολα μπορούμε νά δούμε αυτές τίς διαφορές πού υπάρχουν ανάμεσα στους άγωνιστές τής πίστεώς μας καί σέ μās. Η άγρυπνία πού ύπήρχε μέσα στην ψυχή τους ήταν ή αίτία νά πλησιάζουν συνεχώς πρός τόν Θεόν. Σήμερα οι άνθρωποι όμως, είναι ουσιαστικά ένας κόσμος καί έσωτερικά καί έξωτερικά άσύμμετρος. Έσωτερικά γιατί δέν μās βεβαιώνει ούτε στιγμή γιά τήν ισορροπία καί τήν άρμονία του· έξωτερικά γιατί άναπτύσσεται χωρίς ν' άκολουθή άρχές, χωρίς νά ύπογραμμίζει προτεραιότητα άναγκών, χωρίς νά ένδιαφέρεται μήπως ή πρόοδος σέ κάποιο τομέα τής ζωής έπιφέρει κάποια άνεπανόρθωτη βλάβη σέ άλλον. Όλα θαρρείς πώς κινούνται άυτοτελώς, ή ένότητα έχει καταλυθεί καί ό άνθρωπος δοκιμάζεται άγρια.

Δέν είναι ή δοκιμασία αύτή μονάχα άρνητικού χαρακτήρα. Ό σημερινός κόσμος δέν άρνεϊται άπλώς νά προσφέρει εκείνα πού θάπρεπε γιά νά οικοδομηθή καί νά ολοκληρωθή ό άνθρωπος. Στην θέσι τών σημαντικών του παραλείψεων ό κόσμος μας εισφέρει νέα στοιχεία, ένεργεί μέ άλλους στόχους, προσάγει νέες δυνατότητες. Τί είδους όμως δυνατότητες; Αντίθετες στόν άληθινό χαρακτήρα του ανθρώπου, ξένες πρός τίς έσωτερικές του επιταγές, έχθρικές έναντι του προορισμού του στόν κόσμο αύτό. Γιατί ποιά είναι τό βασικό χρέος του σωστού ανθρώπου; Νά μένη έσωτερικά άγρυπνος, νά μή χάνη ποτέ τήν όξεία συνείδησι γιά τόν κόσμο, γιά τήν θέσι του μέσα σ' αύτόν, γιά τήν άποστολή του, γιά τά μέσα πού πρέπει νά χρησιμοποιήση, προκειμένου ή άθλησί του νά είναι άδιάβλητη, νά μή παραμορφώνη θελημένα ή άθέλητα τήν πραγματικότητα, νά μήν χάνη άλλα νά περιφρουρή μέ άγωνία τήν έσωτερική του εκείνη άγνότητα πού γίνεται ή πηγή του άληθινού ένδιαφέροντος γιά τήν ζωή. Αντίκρυ σ' αύτό τό χρέος, ή τάσι του σημερινού κόσμου είναι ουσιαστικά άρνητική. Τάσι τής έποχής μας είναι ή συγκαλυμμένη άποβλάκωσι, ή μαζοποίηση του ανθρώπου. Ό

τύπος, τό ραδιόφωνο, ή τηλεόρασι, τά σπόρ, οι σημερινές διασκεδάσεις, ή μανία τής ταχύτητας, ό κινηματογράφος, ή γριφώδης τέχνη, όλα συντείνουν ουσιαστικά σ' αύτό καί μόνο: στην έσωτερική άπονεύρωσι του ανθρώπου, στην άδράνεια τών ήθικών του άνακλαστικών, στό άποκόμισμα τών πνευματικών του καημών, στην άθέτησι του μεγάλου πάθους νά συγκροτή μία σωστή καί μοναδική προσωπικότητα, στην νάρκωσι τής συνείδησής του. Μέ τά μέσα πού άναφέραμε, οι έρεθισμοί τής ζωής

Υπό του κ. Χρήστου Λάμπρου

παρέχονται συνολικά στους ανθρώπους, τούς προσφέρουν τό ίδιο ύλικό, κατορθώνουν νά εκμαιεύσουν τίς ίδιες αντίδράσεις, παλεύουν νά θάψουν τόν άνθρωπο κάτω από τό πλήθος τών ανθρώπων, κι' έτοι, σιγά - σιγά, συγκροτείται ό πολτός τής μάζας, λαοί πού άπαρτίζονται από άτομα άποβλακωμένα, έτοιμοι νά γίνουν βορά μιας σατανικής γραφειοκρατίας καί μιας άδίσταχτης ήθικά κι άνυποψίαστης πνευματικά πολιτικής ήγεσίας.

Τό πνεύμα σήμερα ως πρώτη άρχή του βίου καί ως ύψιστο κριτήριο τών ανθρώπινων σχέσεων, τής ζωής καί του κόσμου όλόκληρου, βρίσκεται, άληθινά, σέ διωγμό. Οι πνευματικοί άνθρωποι ζούν καταδιωγμένοι, άπομονωμένοι, στό περιθώριο, έξοριστοι από έναν κόσμο πού άγκομαχάει γιά ύλικά άγαθά καί γιά μία ήρεμία άποβλακωτική, ταπεινωτική του ανθρώπου, εκεί πού ή παρουσία του πνεύματος γίνεται ένα φαινόμενο κρίσιμο, ζωποιοό, άδιάκοπα άνανεωτικό τής ζωής. Τό πιό παράδοξο δέ, είναι πώς ή δύναμις τής διαφθοράς του σημερινού κόσμου είναι τόσο μεγάλη, ώστε κι εκείνοι οι άνθρωποι πού ζούν κάτω από τό μεγάλο φώς του πνεύματος, άν θελήσουν νά μπούν γιά τά καλά μέσα στά πράγματα του κόσμου, νά αλλοιώνωνται, νά διαφθείρωνται κι εκείνοι, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, νά μειώνωνται, νά χάνωνται τελικά γιά τήν πολιτεία του πνεύματος.

Όποιος, λοιπόν, είναι άποφασισμένος, άναγκασμένος από τούς μεγάλους καημούς τής ανθρωπίνης φύσις, νά κρατή σέ άγρυπνία τόν έαυτό του, μ' άνοιχτά τά μάτια τής συνείδησής του, όποιος νοιώθει τόν πολυκέφαλο κίνδυνο καί σηκώνει ψηλά γιά νά φέγγη τό φώς τής άληθινής ανθρωπιάς, τής τιμιότητας καί τής αξιοπρέπειας, πρέπει νά κατα-

λάβη καί ν' ἀποφασίση πῶς θά χρειαστῇ νά κρατήσῃ ἀκέραιο τό χρέος τῆς μοναξιάς του, πῶς θά πρέπει νά ἀρνηθῇ πολλά καί πολλούς γιά νά πολεμήσῃ αὐτή τή γενική νύστα τοῦ αἰῶνα μας.

Ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο μέ βλέφαρα κλειστά, μέ ὅλο καί περισσότερα βλέφαρα κλειστά, καί ἡ ἐσωτερική μας ἀγρυπνία, ἡ λαχτάρα μας νά ξέρουμε καί νά μὴν ξεχνᾶμε οὔτε λεπτό γιατί ζοῦμε καί πού πᾶμε, δοκιμάζονται βάνουσα. Ἡ ἀντοχή μας ἐξαντλεῖται καί καταλαβαίνουμε πῶς ἀρκεῖ ἓνα ἀκόμη βῆμα γιά νά γλιστρήσουμε μέσα στό βολεμένο πλῆθος, μέ τούς παχυλοὺς μισθοὺς, τὴν παχυλὴ ἀγνοια, μέ τὰ πολλά ὑλικά ἀγαθὰ καί τὴν νεκρωμένη συνείδησι. Ἀλλά, ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού θά θελήσουν ν' ἀναπαυθοῦν στὸν κόσμο αὐτό.

Ὅσο ταπεινές καί μικρές δυνατότητες κι ἂν ἔχουν, πάντα κάπου μπορεῖ καί πρέπει νά σταθῇ ἡ εὐθύνη τους. Ὑπάρχει ἔδαφος γιά νά καρποφορήσῃ μέ ἔργα ἀγαθὰ ἢ ἀγρύπνια τους.

Αὐτὴ ἡ ἀγρυπνία πού ἔχει τὴν κοφτερὴ καί ὀλόφωτη ὁψη τῆς ἐλευθερίας, τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, δέν εἶναι ἡ δραματικὴ ἐκείνη προϋπόθεσι τῆς σωτηρίας μας ἀπὸ τὸν ἀρμαγεδῶνα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μόνο. Ἡ μάχη τῆς ἐσωτερικῆς ἐγρήγορσις

δέν δικαιώνει μονάχα τὴν συγκεκριμένη ἀνθρώπινη προσωπικότητα, δέν σώζει μονάχα τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἰσοπέδωση καί δέν τὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὴν παραχάραξι καί τὴν ἐσωτερικὴ βεβήλωσι. Κρίνει καί τὴν ὑπόθεση τοῦ πνεύματος στὸν κόσμο μας, ὑποστυλώνει τὴ ζωὴ μας πού καθημερινὰ γκρεμίζεται καί συντηρεῖ λίγο φῶς μέσα στὸ βαθύ, ἀποπνιχτικὸ σκότος τῆς ἐποχῆς, μιᾶς ἐποχῆς τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Τὰ πνευματικά μας βλέφαρα πού εἶναι κλειστά μποροῦν ν' ἀνοίξουν μόνο ὅταν εἴμαστε μέσα στὸ χωρὸ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, γιατί ἡ Ὁρθόδοξη λατρεία ζωντανεῖ συνεχῶς μέσα στίς καρδιές μας τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς Σαρκώσεως τοῦ Κυρίου καί τὴν παρουσία Του στὴν γῆ. Αὐτὴ τὴν ζωντανὴ καί δυναμικὴ παρουσία ζεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέσα στὴν λατρεία της. Τὸ κήρυγμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, ἡ μαρτυρία της εἶναι μαρτυρία τῶν Ἀποστόλων καί τὸ ἔργο της εἶναι ἔργο τῶν Ἀποστόλων. Γι' αὐτὸ καί ἡ πνευματικὴ μας ἀγρυπνία πρέπει νά βρῖσκεται σ' ἐγρήγορσι ὅπως βρισκόταν στοὺς χιλιάδες Ἀγίους μας.

Γι' αὐτὸ ἀκόμα ψηλότερα τὸ φῶς τῆς ἀγρυπνίας μας!

ΕΠΙΕΝ ΓΕΡΩΝ...

Ἔλεγαν γιά τὸν Ἀββᾶ Γελάσιο, ὅτι εἶχε ἓνα δερμάτινο βιβλίον πού ἀξίζε δεκαοχτὼ (χρυσά) νομίσματα. Στὸ βιβλίον αὐτὸ ἦταν γραμμένη ὅλη ἡ Παλαιὰ καί Καινὴ Διαθήκη, παρעυρίσκετο δέ στὴν Ἐκκλησία, οὕτως ὥστε ὅποιος ἀδελφός ἤθελε νά διαβάσῃ, Κάποτε ἦρθε κάποιος ξένος μοναχὸς γιά νά δῇ τὸ γέροντα καί βλέποντας τὸ πολύτιμον αὐτὸ βιβλίον, τοῦ ἄρесе, τὸ ἐκλεψε λοιπὸν καί ἔφυγε. Ὁ γέροντας ὅμως παρόλο πού τὸ κατάλαβε δέν τὸν κατεδίωξε γιά νά τοῦ τὸ πάρῃ πίσω. Φεύγοντας λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ κλέφτης πῆγε στὴν πόλιν καί ἔψαχνε γιά νά πουλήσῃ τὸ βιβλίον καί ἀφοῦ βρῆκε ἀγοραστή ζητοῦσε ὡς τιμὴ δεκαῆξι (χρυσά) νομίσματα. Ὁ ἀγοραστής ὅμως τοῦ εἶπε: «Πρῶτα δῶστο μου νά τὸ ἐλέγξω καί ἂν ἀξίζει τὴν τιμὴν πού ζητᾷς θά τὸ ἀγοράσω». Ἔτσι ὁ κλέφτης τὸ ἔδωσε. Ἀφοῦ τὸ πῆρε ὁ ἀγοραστής τὸ ἔφερε στὸν Ἀββᾶ Γελάσιο γιά νά τὸ ἐκτιμήσῃ, λέγοντας καί τὴν τιμὴν πού ζητοῦσε ὁ πωλητής.

Τοῦ λέει λοιπὸν ὁ γέροντας (ἀφοῦ τὸ εἶδε): «Ἀγώρασέ το γιὰτί εἶναι καλὸ καί ἀξίζει τὴν τιμὴν πού μοῦ λές».

Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦρθε καί εἶπε στὸν πωλητὴ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅτι τοῦ εἶχε πει ὁ γέροντας. «Κοίταξε - τοῦ εἶπε - ἔδειξα τὸ βιβλίον στὸν Ἀββᾶ Γελάσιο καί μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀκριβὸ καί δέν ἀξίζει τῶν χρημάτων πού μοῦ εἶπες». Ἄκουσε ἐκεῖνος ὁ κλέφτης αὐτὰ τὰ λόγια καί εἶπε στὸν ἀγοραστή: «Δέν σοῦ εἶπε τίποτα ἄλλο ὁ γέροντας;» ἀπάντησε ὁ ἀγοραστής: «Ὁχι». Τότε τοῦ ξαναλέει:

«Δέν θέλω πλέον νά πουλήσω τὸ βιβλίον». Συγκινημένος δέ, ἦρθε στὸν γέροντα, μετανιώνοντας (γι' αὐτὸ πού ἔκανε) καί παρακαλοῦσε αὐτὸν νά πάρῃ πίσω τὸ βιβλίον. Ὁ γέροντας ὅμως δέν τὸ ἤθελε.

Τότε τοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός: «Δέν πρόκειται ν' ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ μου ἐὰν δέν τὸ πάρεις πίσω» καί ἀπάντησε σ' αὐτὸν ὁ γέροντας: «Ἐὰν δέν πρόκειται ν' ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ σου δῶστο μου, τὸ δέχομαι». Ὡφεληθεῖς λοιπὸν ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ γέροντα ὁ ἀδελφός ἐκεῖνος, ἔμεινε κοντὰ σ' αὐτὸν ἕως τοῦ θανάτου του.

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ

Ὁ Ἁγιασμός τῶν τιμίων δώρων εἶναι ἡ σπουδαίον-
τέρα στιγμή τῆς Θείας λειτουργίας, πού μέ τήν
δύναμιν καί τήν χάριν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, θά
ἁγιασθοῦν, ὁ τίμιος ἄρτος θά γίνη Σῶμα Χριστοῦ
καί ὁ τίμιος οἶνος (κρασί) Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς εὐρισκόμενος εἰς Καπερναούμ
ἕνα χρόνον πρό τοῦ μουστικοῦ δείπνου, εἶχεν
εἰπεῖ πρὸς τὸν ὄχλον τῶν Ἰουδαίων διδάσκων·
«Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄρτος ὁ ζῶν (τῆς ζωῆς) ὁ ἐκ τοῦ οὐρα-
νοῦ καταβάς, ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου,
ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω,
ἡ σὰρξ μου ἐστίν» (Ἰωάν. στ. 51) δηλαδὴ Ἐγὼ εἰμα
ὁ ἄρτος ὁ ὁποῖος ἔχω μέσα μου ζωὴν, τὴν ὁποίαν
μεταδίδω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ὁ ὁποῖος κατέβην
ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅποιοσδήποτε φάγῃ ἀπὸ τὸν
ἄρτον αὐτόν, θὰ ζήσῃ αἰωνίως. Σὰς προσθέτω δέ
καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ ἄρτος τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ δώσω διὰ
νά τὸν κοινωνοῦν καὶ τρέφωνται μέ αὐτόν οἱ πιστοί,
εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη μου φύσις. Καὶ «ἐάν μὴ φάγητε,
τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῖνῃτε αὐτοῦ
τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς». (Ἰωάν. ς 53)
δηλαδὴ· καὶ ἐάν μέ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ πίστην
ταύτην δέν φάγητε διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας
Εὐχαριστίας τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ
δέν πῖνῃτε τὸ αἷμα του, δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχετε
μέσα σας ζωὴν. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκεν ταῦτα
εἰς τὴν Καπερναοὺμ, οἱ Ἰουδαῖοι δέν τὰ ἐδέχθησαν
λέγοντες «πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν
σάρκα φαγεῖν;» (Ἰωάν. ς, 52) δηλαδὴ· πῶς ἡμπορεῖ
αὐτός ἐδῶ νά μᾶς δώσῃ νά φάγωμεν τὴν σάρκα του,
καὶ νά μένῃ συγχρόνως ἄρτος ζωντανός;» «ἡ γάρ
σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρώσις, καὶ τὸ αἷμα μου ἀλη-
θῶς ἐστὶ πόσις» «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ
πίνων μου τὸ αἷμα μου ἐν ἐμοί μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ»
(Ἰωάν. στ, 55, 56): δηλαδὴ θὰ ἔχῃ δέ οὗτος ζωὴν
αἰώνιον, διότι ἡ σὰρξ μου εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ πραγ-
ματικὴ τροφή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δέν λαμβάνει ὁ
πιστὸς προσωρινήν μόνον καὶ πρόσκαιρον ἐνίσχυ-
σιν καὶ ζωὴν, καὶ τὸ αἷμα μου εἶναι τὸ ἀληθές ποτόν,
τὸ ὁποῖον δέν ἱκανοποιεῖ προσωρικῶς, μόνον τὴν
δίψαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸν χορταίνει αἰωνίως.
Ἐκεῖνος, πού τρώγει τὴν σάρκα μου καὶ πίνει τὸ
αἷμα μου, ἐνώνεται μαζί μου εἰς ἕνα σῶμα καὶ συνε-
πῶς μένει αὐτός μέσα μου γινόμενος, μέλος ἰδικόν
μου καὶ ἐγὼ μένω εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, τὸ ὁποῖον
γίνεται νὰός μου.

Τὴν δὲ ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὸ μυστικόν δεῖπνον καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἔτρωγον, ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον καὶ ἀφοῦ ἡὺ-χαρίστησεν τὸν ἐπουράνιον πατέρα, τὸν ἔκοψεν εἰς τεμάχια καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπεν λάβετε, φάγετε, αὐτὸ πού σᾶς δίνω εἶναι τὸ σῶμα μου τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον παραδίδεται, ἵνα σταυρωθῇ διὰ

τὴν ἰδικὴν σας σωτηρίαν καὶ πράττετε συνεχῶς τοῦτο, διὰ νὰ φέρετε εὐγνωμόνως καὶ μετὰ πίστεως εἰς τὴν μνήμην σας καὶ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἄλλων τὴν σταυρικὴν μου θυσίαν γιὰ σὰς καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ σωτηρίαν σας, ποὺ πραγματοποιήθηκε μέ τὴν θυσίαν αὐτήν. (Μαρκ. 16, 22, Λουκ. κβ, 19). Ὡσαύτως ἔλαβεν καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ πέρασ τοῦ δεῖπνου καὶ εὐχαρίστησεν καὶ ἔδωκε τοῦτο εἰς αὐτοὺς καὶ ἔπιον ἀπὸ αὐτοῦ ὅλοι καὶ εἶπεν. Αὐτὸ ποὺ περιέχεται μέσα εἰς τὸ ποτήριον τοῦτο, εἶναι ἡ Καινὴ Διαθήκη, ἡ ὁποία ἐπικυροῦται καὶ ἐπισφραγίζεται μέ τὸ αἷμα μου, τὸ ὁποῖον πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ χυθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν σας (Λουκ. κβ, 20, Μαρκ. 16, 23). Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐδέχθη-

Ὑπὸ τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη
Διδασκάλου - Ἐπιτ. Δ/ντῆ - Πρωτονοταρίου

σαν κατά γράμμα καὶ ἀληθινὰ τὰ λεχθέντα, ὅτι δηλαδή ὁ ἄρτος τὸν ὁποῖον προσέφερεν εἰς τοὺς μαθητὰς του διὰ νὰ φάγουν δὲν εἶναι ἀπλοῦς ἄρτος ἀλλὰ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀληθές σῶμα του, τὸ ὁποῖον προσφέρεται εἰς θυσίαν καὶ ὁ οἶνος ὁ προσφερόμενος μὲ τὸ ποτήριον διὰ νὰ πιοῦν, δὲν εἶναι ἀπλὸς οἶνος ἀλλὰ τὸ ἀληθές αἷμα του, τὸ χυνόμενον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἔφεραν καμίαν ἀντίρρησην εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ὅπως ὁ ὄχλος τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ἀλλὰ ἐδέχθησαν ταῦτα, διότι οἱ μαθηταὶ εἶχαν πίστην εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅτι εἶχαν κοινωνήσει τοῦ σώματος καὶ αἵματος ὑπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ εἶδαν, ὅτι ἐπραγματοποίησε ἐκεῖνην τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν Καπερναοὺμ.

Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τῆς διανομῆς τοῦ ἄρτου εὐλόγησε (ὅπως ἔπραξε καὶ εἰς τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν 5 ἄρτων). «Εὐλόγησε καὶ κλάσας ἔδωκεν (Ματθ. 18, 19) καὶ πρὸ τῆς πόσεως τοῦ οἴνου εὐχαριστήσας, φανερῶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπεκαλέσθη τὸν οὐράνιον αὐτοῦ πατέρα νὰ στείλῃ τὸ ἅγιον πνεῦμα πρὸς μετουσίωσιν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του καὶ μετὰ τὴν μετουσίωσιν κόψας εἰς τεμάχια διὰ ἕνα ἕκαστον καὶ διδοντας εἶπεν «λάβετε, φάγετε...» καὶ «πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...» τὸ ὅποιον φανερῶναι ὅτι ἔδωκε τὸ ποτήριον εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς μαθητάς καὶ εἶπεν διαδοχικῶς ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Ὁ Ἰησοῦς ἀγιάσας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον εἰς τὸν μυστικὸν δεῖπνον διέταξε τὸ μυστήριον τῆς Καινῆς Διαθήκης νὰ τελεῖται εἰς τὸ αἶωνα τὸν ἅπαντα. «Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν...» (Λουκ. κβ, 19). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ παρέδωκαν

εις τούς διαδόχους των ιερείς τήν τέλεσιν τῆς Θείας μυσταγωγίας. Ἐτσι διαδοχικῶς κατὰ παράδοσιν τελεῖται ὁ ἀγιασμός τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου εἰς αὐτό τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο βεβαιοῦσι καί Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καί μάρτυς λέγει: «Δι' εὐχῶν ἡ εὐχαριστία τροφή γίνεται». Ὁ Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων «ὁ ἄρτος τῆς εὐχαριστίας μετὰ τήν ἐπίκλησιν τοῦ ἁγίου πνεύματος οὐκέτι ἄρτος λιτός, ἀλλά σῶμα Χριστοῦ». Ὁ Θεοδώρητος «πρό τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος καλεῖται ἄρτος». Ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός «ὁ τῆς προθέσεως ἄρτος οἴνός τε καί ὕδωρ διὰ τῆς ἐπικλήσεως καί ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος ὑπερφυῶς μεταποιοῦνται εἰς σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί αἷμα». Ὁ Μέγας Βασίλειος καί Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔγραψαν σύμφωνα μέ τούς εὐαγγελιστάς καί τήν ἱεράν παράδοσιν εἰς τάς λειτουργίας των, τά τοῦ ἀγιασμοῦ τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου, εἰς αὐτό τό ἀληθές σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολική Ἐκκλησία διὰ τῶν ἱερέων τῆς αὐτοῦ κάμνει καί σήμερα. Ὁ ἱεουργῶν ἱερεὺς λαβὼν τήν προσφοράν (τόν ἄρτον) ἐξάγει (βγάζει) τόν ἄμνον καί τόν θέτει εἰς τό δισκάριον καί ρίχνει τόν οἶνον εἰς τό Ἅγιον Ποτήριον εἰς τήν πρόθεσιν καί προσκομισθέντα κατὰ τήν Μεγάλην εἰσοδὸν ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, παρακαλεῖ τόν Κύριον λέγων. «Κατάπεμψον τό πνεῦμα σου τό ἅγιον...» (ῆτοι κάμνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εὐλογήσας, εὐχαριστήσας...), «Μεταβαλὼν τῷ πνεύματί σου τῷ ἁγίῳ...», ἵνα τῇ συνεργίᾳ

(συμμετοχῇ) τοῦ Ἁγίου πνεύματος μετουσιωθῶσιν (μεταβληθῶσιν) ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος εὐρισκόμενα ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης εἰς αὐτό τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι οἱ Χριστιανοί τότε γονατίζουν καί μυστικά, μαζί μέ τό ἱερέαν παρακαλοῦν μέ φόβον Θεοῦ καί εὐλάβεια τόν οὐράνιον πατέρα νά στείλῃ τό Ἅγιον πνεῦμα καί νά ἀγιάσῃ τά τίμια δῶρα, δηλαδή νά μεταβάλῃ τόν ἄρτον εἰς Σῶμα Χριστοῦ καί τό οἶνον εἰς Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἔγινεν καί τήν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ μυστικοῦ δείπνου, κατὰ τήν ὁποίαν Αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἱδρυσε τό φρικτόν τοῦτο μυστήριον. Σιγανά δέ καί κατανυκτικά οἱ ψάλλται ψάλλουν τόν θεῖον ἀληθινά ὕμνον «Σέ ὕμνοῦμεν, σέ εὐλογοῦμεν, σοί εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, καί δεόμεθά σου, ὁ Θεός ἡμῶν».

Μέ τās εὐχάς καί τās εὐλογίας τοῦ ἱεουργοῦντος ἱερέως θαῦμα γίνεται ὑψηλότερον παντός ἄλλου θαύματος, τό ὁποῖον οὔτε ἀνθρώπινος νοῦς οὔτε ἀγγελικός δύναται νά ἐννοήσῃ καί νά καταλάβῃ, καταλαμβάνόμενον καί ὁμολογούμενον μόνον διὰ τῆς πίστεως. Διότι ὁ ἄρτος δέν εἶναι πλέον ἄρτος, ἀλλά μετεβλήθη ἀληθῶς καί κυρίως εἰς σῶμα Χριστοῦ ὁ δέ οἶνος εἰς τό ἅγιον ποτήριον δέν εἶναι πλέον οἶνος, ἀλλά ἔγινε πραγματικῶς καί κυρίως αἷμα Χριστοῦ. Τοιοῦτοτρόπως καί ἡμεῖς κοινωνοῦντες, ὅπως οἱ μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ, ἀδιστάκτως πιστεύομεν ὅτι κοινωνοῦμεν τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ, καί κοινωνοί τῆς Θείας φύσεως γινόμεθα καί ζῶμεν.

Ο ΙΕΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝ

Όποτε ακούγεται ή λέξη αγώνας, προκαλεί συγκίνηση καί δέος. Τά μεγάλα επιτεύματα της κοινωνίας έχουν κατορθωθεί μετά από κάποιον μικρό ή μεγάλο αγώνα. Στη σημερινή εποχή, όπου οι δυσκολίες της ζωής απαιτούν μεγάλη προσπάθεια, τό φαινόμενο του αγώνα είναι μόνιμο. Άγώνας για την επιβίωση. Άγώνας για κοινωνική ισότητα καί ισονομία. Άγώνας για διατήρηση των ιερών καί όσίων του Έθνους. Άγώνας για κρυστάλλινη, άνοθευτη πίστη. Άγώνας... αγώνας...

Υπάρχει βέβαια καί κακοπροαίρετος αγώνας. Ό αγώνας αυτός πού καταβάλλεται από όρισμένους ανθρώπους όχι για κοινωνικά ή θρησκευτικά ιδανικά, αλλά πού άποσκοπεί σέ πονηρές επιτεύξεις συμφέροντος, έστω καί αν οι επιτεύξεις αυτές, αποβαίνουν εις βάρος των υπολοίπων ανθρώπων.

Αυτός ό αγώνας όμως δέν είναι τίμιος, δέν είναι ήθικός, καί δέν πρέπει νά ονομάζεται αγώνας, αλλά νά χαρακτηρίζεται ως απάνθρωπος σέ επιδιώξεις.

Μέ αυτό τό άρθρο όμως δέν επιδιώκουμε νά έρμηνεύσουμε την λέξη αγώνας, αλλά νά σταθούμε σέ έναν, τόν αγώνα πού καταβάλλει ή Έκκλησία μας, ή οποία καί ονομάσθη Ιερός αγώνας, από τό έπάρατο εκείνο έτος 1924, κατά τό οποίο τό θηρίο πού λέγεται Πάπας, κατόρθωσε νά δελεάση «όρθοδόξους ποιμενάρχας», καί ούτως νά επιφέρουν τό μεγάλο αυτό πλήγμα εις την Όρθόδοξο Έκκλησία του Χριστού, δηλαδή την σχίση της ένότητας των πιστών.

Η καινοτομία πού επεβλήθη εις την Όρθόδοξο Έλλαδική Έκκλησία, μέ την αλλαγή του Έορτολογίου, επιδιώκεται υπό πολλών εκμοντερνιστών νά θεωρηθή ως ένα απλό γεγονός καί συμβάν άνευ, ιδιαιτέρας σημασίας. Στίς ημέρες μας μάλιστα, ώρισμένοι - κληρικοί ιδίως - του Νέου ήμερολογίου, παρουσιάζουν τό Γρηγοριανό (Νέον) ήμερολόγιο, ως τό διορθωμένο Ιουλιανό, προσπαθώντας έτσι νά υποβιάσουν τό θέμα, καί νά αλλοιώσουν την σοβαρότητα της παρέκκλησής των.

Κανένα θέμα όμως πού άφορά την πίστη καί θίγει αυτήν δέν είναι απλό. Ό Ιερός Φώτιος τονίζει «καί μικρόν τι της πίστεως, αν παρατρέξη τις, μεγίστην άσχημοσύνη εργάζεται...».

Η ήμερολογιακή μάλλον έορτολογική καινοτομία εις την λατρευτική ζωή της Έκκλησίας δέν είναι δυνατόν νά θεωρηται άσήμαντος αλλαγή, άφου δι' αυτής κατέστη δεδομένο δογματικής φύσεως.

Όντως ή παραβίασις του δόγματος της Όρθοδόξου Έκκλησίας υπό των Νεοημερολογιτών έγκειται πρωτίστως, εις την διάσπαση της ένότητος όλων των Όρθοδόξων Αυτοκεφάλων Έκκλησιών, ένότητα ή οποία σαφώς διακελεύεται υπό

του Συμβόλου της Πίστεως, αναφέροντας «Εις μίαν Άγίαν, Καθολικήν καί Άποστολικήν Έκκλησίαν». Η ένότης αυτή δέν νοηται μόνο εις την ταυτότητα της πίστεως καί της θείας λατρείας, αλλά καί μέ την όμοιόμορφο έκφραση της πίστεως καί της Θ. λειτουργίας, γεγονός πού γίνεται υπό των Χριστιανών μέ τόν ταυτόχρονον έορτασμό των έορτών.

Τό γεγονός πού παρατηρείται, ή Νεοημερολογική Έλλαδική Έκκλησία νά έχη ταυτότητα πίστεως καί έξ αυτής λατρευτική κοινωνία, μετά του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων καί των λοιπών αυτοκεφάλων Έκκλησιών πού ακολουθούν τό Παλιό έορτολόγιο είναι άσέβεια, καί τούτο διότι ένας κληρικός του Νέου ήμερολογίου π.χ. άφου έορτάσει την Κοίμηση της Θεοτόκου καί μεταβεί εις τά Ιεροσόλυμα μετά δέκα τρεις ημέρες θά ξαναεορτάση την έορτή της Παναγίας. Δηλαδή δύο διαφορετικές ήμερομηνίες θά ακούση τό συναξάριον «Τη 15η του αυτού μηνός ή μνήμη της πανσέπτου μεταστάσεως...».

Πλήν τούτων ή καταφρόνησις του δόγματος υπό των Νεοημερολογιτών έμφαίνεται καί έκ της καταπατήσεως του 56ου Κανόνα της Στ' Οικουμενικής Συνόδου, διά του οποίου περίτρανα καταδικάζεται ή άταξία πού επέφεραν εις τάς νηστείας. Ό ως άνω άναφερόμενος κανών όρίζει αύτολεξει: «Έδοξε τοίνυν καί τούτο, ώστε την κατά πᾶσαν την Οικουμένην του Θεού Έκκλησίαν, μία κατακολουθοῦσα τάξει την νηστείαν επιτελείν». Τόσο δέ σημαντική θεωρείται υπό των Πατέρων ή ταυτόχρονη επίτρεψη των νηστειών, από όλους τούς Όρθοδόξους, ώστε για τούς διασαλευτές ταύτης επιβάλλουν άυστηρότατες ποινές «Εί δέ μή τούτο παραφυλάττειν, ει μέν Κληρικοί εἶεν καθαιρείσθωσαν, ει δέ λαϊκοί άφορίζέσθωσαν». Για τόν όρισμό του ως άνω κανόνος βέβαια, έδόθη άφορμή για την μή όμοιόμορφο νηστεία της Μεγ. Τεσσαρακοστής, κατά την εποχή πού έθεσπίσθη. Ποίος όμως δύναται νά άμφισβητήσει τό νόημα του κανόνος αυτού, πού δέν είναι άλλο παρά ή επιδιώξις της ταυτόχρονης αλλά καί όμοιόμορφης πνευματικής αυτής άσκήσεως πού είναι ή νηστεία, όποτε αύτη τελείται. Είναι κοντοφθαλμοσύνη νά έρμηνεύεται ό παρών κανών σέ στενά πλαίσια καί νά παρακάμπτεται τό κυρίως νόημα του πού είναι ή εύταξία ή οποία πρέπει νά επικρατή εις τούς Χριστιανούς κατά τάς νηστησίμους περιόδους. Άλλωστε ποιός μπορεί νά ισχυριστή ότι οι λοιπές νηστείες (Χριστουγέννων, Άγ. Άποστόλων, Παναγίας) ύστεροῦν ψυχωφελούς σημασίας;

Για τούς επιμένοντας παράφρονas όμως, πού διατείνονται, ότι ό κανόνας αυτός δέν δύναται νά θεωρηθή παραβίαση του δόγματος υπό των Νεοη-

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Είναι εύκολο νά είναι κανείς σήμερα γονεύς; Ένα έρώτημα θά λέγαμε επίκαιρο, έπειδή πολλούς ανθρώπους άπασχολεί τό θέμα, στή σύγχρονη εποχή πού ζοϋμε.

Στά πιό παλιά χρόνια, στά δύσκολα χρόνια όμολογουμένως τών παππούδων μας, ή οίκογένεια μεγάλωνε χωρίς τίς σημερινές καταστρεπτικές επιδράσεις. Η ζωή ήταν άπλή, παντού όπου καί άν τήν εύρισκες. Στό σχολείο, τή γειτονιά, στά δρώμενα του σπιτιού.

Δέν υπήρχε τό σημερινό φαινόμενο τής επαναστασης ενάντια κάθε άρχης καί εξουσίας. Βέβαια αυτό δέν σημαίνει ότι δέν υπήρχαν προβλήματα τότε. Άσφαλώς καί υπήρχαν άλλα όσο άπλή ήταν ή ζωή παλαιά, τόσο άπλές καί συνηθισμένες ήταν οι λύσεις των.

Στή σημερινή εποχή χρειάζεται οι γονείς νά καταβάλλουν κάθε φυσική, ψυχική καί συναισθηματική προσπάθεια, χωρίς όμως νά ύπάρξη ή σιγουριά, ότι έξωτερικές κακές δυνάμεις δέν θά καταστρέψουν, ότι καλό προσπαθούν οι ίδιοι νά οικοδομήσουν γιά τά παιδιά τους.

Τό νά επιτύχη ένας γονιός εις τό έργο του, είναι ένα από τά πιό σπουδαία καί δύσκολα καθήκοντα στή ζωή του. Είναι σπουδαίο γιατί είναι θεϊκός τρό-

πος νά συντελεΐται ή δημιουργία τής ζωής μέσω τών γονέων. Καί είναι δύσκολο γιατί ή ζωή τών παιδιών επιρεάζεται σέ μέγιστο βαθμό από τίς σύγχρονες τρομερές απαιτήσεις, μέ αποτέλεσμα νά δημιουργούνται πολλά καί διάφορα προβλήματα.

Μία κακή σύγχρονη επίδραση, είναι ό γοργός ρυθμός τών αλλαγών τής κοινωνίας. Πιό παλιά οι αλλαγές γίνονταν ανά 20ετία, ενώ σήμερα ανά

Υπό του κ. Κων/νου Κατσαγώνη

5ετία. Γιά νά γίνουμε πιό συγκεκριμένοι φέρνουμε ως παράδειγμα στίς σχέσεις τών εφήβων μεταξύ άγοριών καί κοριτσιών. Η έλευθερία στόν έρωτα καί στό σεξ, παρουσιάζει τό τραγικό φαινόμενο τό 25% τών άνύπαντρων κοριτσιών μεταξύ 15-19 χρόνων νά μένουν έγκυες ανά έτος, ενώ τά 2/3 τών γεννήσεων από μητέρες 15-19 χρόνων νά είναι άνύπαντρες.

Μία άλλη σοβαρή δυσκολία του σημερινού γονέα είναι ή εικόνα πού παρουσιάζεται μέσα στό σπίτι. Δηλαδή ό πατέρας νά παίξη τό ρόλο τής μητέρας καί ή μητέρα τό ρόλο του πατέρα. Η εργαζόμενη μητέρα έχει μπερδέψει τούς ρόλους τών γονιών, ▶

μερολογιτών, διότι ή νηστεία τής Μ. Σαρακοστής είναι κοινή γιά τούς άκολουθούντας Νέον καί Παλιό δυνάμεθα νά αποδείξουμε ότι ή εισαγωγή του Φράγκικου Νέου ήμερολογίου επέφερε άταξία μέσω τής νηστείας εις τήν Όρθόδοξο Έκκλησία, άταξία ή όποία όπως προαναφέραμε θεωρείται άσχημοσύνη.

Η νηστεία τής Τετάρτης καί τής Παρασκευής όρίζεται από τόν ΞΘ' άποστολικό κανόνα. Καταλύονται δέ οι ήμέρες αυτές μόνο άν συμπέσει Δεσποτική ή Θεομητορική έορτή, ή μνήμη Αγίου. Δέν διασάλευεται λοιπόν ή ταυτόχρονη νηστεία υπό όλων τών Χριστιανών όταν καταλύεται μία έξ αυτών τών ήμερών υπό τών Νεοημερολογιτών λόγω έορτής, ενώ νηστεύεται ή ίδια ήμέρα από τούς άκολουθούντας τό Παλιό έορτολόγιο; Άς πάρουμε σάν παράδειγμα τήν έορτή του Εϋαγγελισμού πού βρίσκεται μάλιστα εντός τής Μ. Τεσσαρακοστής.

Κατά τήν έορτή αυτή όρίζεται ή κατάλυσις ψαριού. Όταν λοιπόν έορτάζεται ή ήμέρα αυτή εκ τών Νεοημερολογιτών καί συνεπώς άρτένονται οϋτοι, οι άκολουθούντες τό Παλιό ήμερολόγιο νηστεύουν μέ πλήρη νηστεία, ενώ όταν έλθη ή έορτή αυτή μέ τό παλιό έορτολόγιο νηστεύουν οι τό νέον άκολουθούντες Χριστιανοί. Παρόμοια παραδείγματα μπορούμε νά αναφέρουμε πάμπολ-

λα, θά αναφέρουμε όμως άκόμα ένα γιά νά διαπιστωθῇ πλήρως ή σύγχυσις πού έχει επιφέρει τό φαινόμενο πού σημειώνεται τακτικά ήτοι κατά τήν νηστεία τών Αγίων Άποστόλων όπου πολλάκις τελειώνοντας ταύτη υπό τών Νεοημερολογιτών, τότε άρχεται υπό τών Παλιοημερολογιτών.

Έξ όλων τούτων διαπιστοϋται ή άταξία, ή σύγχυσις, αλλά καί ή παρέκκλισις τών Ι. Κανόνων πού έχει επιφέρει ή καινοτομία πού έπεβλήθη υπό τών Νεοημερολογιτών τό 1924, εις τήν θεία λατρείαν αλλά καί τάς νηστείας τής Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Ποιός μπορεί νά άνεχθῇ ένα μέρος τών Όρθοδόξων νά έορτάζη τήν Βάπτιση του Χριστου, ενώ οι υπόλοιποι νά νηστεύουν άκόμα γιά νά δεχθούν τήν Θ. Γέννησή Του;

Γι' αυτό οι Παλιοημερολογίτες έχουν γίνει άγωνιστές τών Παραδόσεων των. Γι' αυτό ή Έκκλησία τών Γ.Ο.Χ. όνομάζεται Ιερός Αγών. Ναι, αγωνιζόμαστε γιά τήν διατήρηση τών όλων Ιερών, τών όλων Όσίων παραλάβαμε από τούς προκατόχους μας. Άγωνιζόμαστε νά κρατήσουμε τήν πίστι μας άνόθευτη, γνήσια, όπως οι Άγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες έθέσπισαν. Καί ειμαστε υπερήφανοι γιά αυτόν τόν άγώνα μας, γιατί δέν άκολουθούμε τήν κατολίσθηση πού έχουν πάρει οι Νεοημερολογίτες.

ΕΚ ΤΗΣ «Φ.Ο.»

► έτσι ώστε τά παιδιά νά μήν μποροῦν νά διακρίνουν εὐκόλα ποιό εἶναι τό πρότυπο καί ὁ ρόλος τοῦ πατέρα καί ποιό τό πρότυπο καί ὁ ρόλος τῆς μητέρας.

Ένα ἄλλο ἐπίσης σοβαρό πρόβλημα, εἶναι ἡ ἔλλειψη σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς. Ἡ ἐκπαίδευσι, τά μέσα ἐνημέρωσις, ἡ γρήγορη διαμόρφωσι τῆς κοινωνίας, ἀλλά καί ἡ ἴδια ἡ Πολιτεία μέ αὐτά πού λέει καί κάνει, δημιουργοῦν ἐντονες τάσεις τῆς κατάργησις τῆς πατρικῆς ἐξουσίας μέ τὴν γονικὴ φροντίδα. Τονίζονται πιά πολὺ τά δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ, παρά οἱ ὑποχρεώσεις του.

Τέλος, ἡ οἰκονομικὴ ἐξάρτησι καί ἡ οἰκονομικὴ ἀβεβαιότητα τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς γιὰ πολλὰ χρόνια, ἔχει σάν ἀποτέλεσμα νά ἐπιβαρύνε-

ται στὰ μέγιστα ἡ ζωὴ τῶν γονέων. Τά παιδιά ὄχι μόνο στίς σπουδές τους, ἀλλά καί στὸν ἔγγαμο βίο τους, χρειάζονται τὴν οἰκονομικὴ συμπαράστασι τῶν γονιῶν.

Ἔτσι λοιπὸν στὴ σημερινή κοινωνία, τό νά εἶσαι γονιὸς δέν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεσι. Ὅμως ἂς μὴ λησμονοῦμε τίς χαρές καί εὐλογίες, πού συντελοῦν ὥστε νά γίνονται ἀντιστάθμισμα στίς ὅποιες δυσκολίες. Εἶναι εὐλογία καί μεγάλη προσωπικὴ ἱκανοποίηση, νά δημιουργοῦνται ἀθάνατες ψυχές, πού μέ τὴν κατὰ Χριστὸν διαπαιδαγώγησι καί γαλουχούμενες μέσα στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, εἶναι βέβαιο ὅτι γίνονται σωστοὶ πολῖτες τῆς κοινωνίας, εὐλογημένοι καί χαρμόσυνοι στὴν οἰκογένεια καί κατ' ἐπέκτασιν στό Ἔθνος μας.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Συνέχεια ἀπὸ τό προηγούμενο

Ἵ Χριστὸς ἐδίδασκε λόγῳ καί ἔργῳ ὅτι μόνο ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη δύναται νά φέρουν ριζικάς μεταβολὰς στὰς ψυχὰς καί νά συντελέσουν στὴν ἀνακαίνισιν ἀτόμων καί κοινωνιῶν.

Ἵ Ἐρχόμενος ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον ἔφερε τὴν δάδα τῆς ἀληθείας, διέλυσε τὰ σκότη, ἐφώτισε τὸν νοῦν, ἐφυγάδευσε τὰ νέφη τῆς πλάνης συνέτριψε τὰ εἰδῶλα, ἐξύψωσε τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς (χωρὶς ὅμως νά εἶναι ἰσότητι τοῦ ἀνδρὸς διότι κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι ὁ ἀνὴρ), ὁ διάβολος ἐθρήνησε οἱ σοφοὶ ἐγιναν ἄσοφοι, κατήργησε τὴν δουλεία, ὄντως ἀκολούθησε νεκρανάστασις, ἀναγέννησις.

«Ἵ Ἰησοῦς εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν ὃν φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. α. 9)

«Ἵ Λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα» (Ματθ. δ. 16)

«Οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὥς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰω. ζ. 16)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Τί εἶναι πολιτισμός. Ὁ ἄνθρωπος σήμερα τρέχει μέ πολὺ ταχύτητα, τρέχει νά πάη πρῶτος πού; στὴν καταστροφή, καλὴ ἢ πρόοδος ἀλλὰ μέ Θεόν. Ἐχει σημειώσει πρόοδον στὴν Ἰατρικὴν, στὴν τέχνην, ἐνίκησε τὸν ἀέρα ὅπως λέγουν αὐτοί, τὴν θάλασσα, τὴν γῆν, ἀλλὰ νικήθηκε ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὁ σημερινός πολιτισμός εἶναι δαιμονιώδης χωρὶς Θεόν, χωρὶς πνεῦμα, εἶναι χωλός μέ ἓνα πόδι διότι τρέφει μόνο σάρκα, τοῦ λείπει τό πνεῦμα.

Χιλιάδες νόμοι καί διατάξεις ἔχουν ψηφισθῇ διὰ νά ἐπιβάλλουν τὴν τάξιν διὰ νά φτιάξουν μία ἰδανικὴ κοινωνία, δυστυχῶς ὅμως ἀδυνατοῦν, διότι οἱ νόμοι αὐτοὶ εἶναι ἀτροφικοὶ στείροι, ἄρρωστοι διότι βγαίνουν ἀπὸ ὑπουργικοὺς θαλάμους, δέν τροφο-

δοτοῦνται ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἰκοδομοῦν γιὰ νά κρημνίζουν καί κρημνίζουν γιὰ νά οἰκοδομοῦν. Γεννῶνται μέ τὴν ἀγνοία, ζοῦν μέ τὴν ἀμφιβολία καί πεθαίνουν μέ τὴν ἀβεβαιότητα. Εἶναι ἀγροδίαιτες χελῶνες στεγασμένες κάτω ἀπὸ τό κουκί τοῦ σκεπτικισμοῦ.

Σῆψις σαπίλα σέ ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ζαπίζει ἡ κοινωνία μας καί ἐμεῖς ἀντὶ νά κρατῶμεν στὰ χέρια μας καυτήριον, ρίπτομεν ἄνθη ἐπὶ τῶν πληγῶν. Ὁ Ἀδὴς ἐπλάτυνε τό στόμα του καί καταπίνει χιλιάδες ψυχές, παρθενικοὶ θησαυροὶ καταστρέφονται. Κοσμικὴ ζωὴ σημαίνει ζωὴ χωρὶς ὀξυγόνο, χωρὶς ἥλιον, χωρὶς θεμέλιο, μόνο ἐξωτερικὴ λάμψη ψεύτικη. Ἰδοὺ τό περιεχόμενο, ἐπιφάνεια, προβολή, ἀνόητα ἀστεία, ὑποκρισία, μίσση, ἠθικά σκάνδαλα, σκοτεινὰ καταγῶγια, ναρκωτικά, ἐγκλημα, νέοι χωρὶς ἰδανικά, χωρὶς στοχασμοὺς πεθαμένα, νεκρά, στραγγισμένοι γυρίζουν ἀπὸ τὰ ἄνδρα τῆς ἀφροδίτης, τσακισμένοι ἐκτὸς ἑαυτοῦ των (καράβι μέ σπασμένα κατάρτια, μέ σχισμένα πανιά). Ὁ κόσμος ἐχάλασε ἀνετράπη ἡ ἠθικὴ τάξις, οἱ ἐπιτήδιοι εὐδοκίμοῦν, καί οἱ χρηστοὶ μαραίνονται. Τά ὑψηλότερα ἰδανικά γίνονται ἀντικείμενον περιφρονήσεως. Ἡ ἀρετὴ ἀπέβη κενὴ λέξις, τό καθῆκον ἐλησμονήθη, χαλάρωσις οἰκογενειακῶν δεσμῶν, καταχρήσεις, πολλαπλασιαζόμενα διαζύγια, ἀποτελοῦν τὰς θλιβεράς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνίας.

1. Οἰκογένεια χωρὶς Θεόν.

Σημαίνει σπῖτι χωρὶς θεμέλιο (πείσματα, γκρίνια, ἐγωῖσμοι, ἀκρότητες, συζυγικὲς ἀπιστίες, διαπληκτισμοὶ κ.ἄ. Κάτω ἀπὸ τό ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ ὑπάρχουν τεπόζιτα γεμάτα βενζίνη, ἔνα σπινθῆρ καί τό σπῖτι ἀνατινάζεται, ὁ σπινθῆρ εἶναι γέννημα συζυγικῶν ἀκροτήτων, πολυτέλεια, καλοπισμοί, κρουα-

ζιέρες μπιζού πολυτελεί ενδύματα, τέλος φθάνουν στο διαζύγιο, ένα χαρτί που δεν δύναται να διαλύσει ένα ισόβιο γάμο, παιδιά ακυβέρνητα με φτερά τσουρουφλισμένα χωρίς φωλιά, χωρίς θαλπωρή, χωρίς αγάπη.

2. Κοινωνία χωρίς Θεόν.

Χιλιάδες νόμοι έχουν ψηφισθεί για να επιβάλουν την τάξιν παρά ταυτα, ή ζωή σφαγιάζεται, ή τιμή χλευάζεται, ή περιουσία καταπατείτε γιατί; διότι οι νόμοι είναι άτροφικοί άρρωστοι, πολιτισμός άρρωστος τρέφει σάρκα, του λείπει το πνεύμα. Οί δυνατόι ποδοπατούν τούς αδυνάτους πλουτίζουν με τό αίμα τών αδυνάτων· αναβαίνουν ύψηλά πατόντες σέ φέρετρα άλλων. Ζούγκλα έλευθερία ήθών, στραγκαλισμοί, έγκλήματα, ο μικρός πιέζεται φωνάζει, δεν ακούγεται ποτίζει με δάκρυ και αίμα τό ψωμί του (Φιλοσοφία Νίτσε).

3. Νέοι χωρίς Θεόν.

Νέος χωρίς Θεόν είναι όμοιος με πλοϊον που διασχίζει τόν ώκεανό αναζητώντας την εϋτυχίαν την χαράν, ρίχνει τά δίκτυα και αρχίζει ο άγών, κτύπηματα, άτυχήματα, ναυάγια, θύελλες, παγόβουνα, τυφώνες, ύφάλους, τό αποτέλεσμα: άποτυχία, έρείπια, σπασμένα κατάρτια, σχισμένα πανιά διψούν και αντί να βρουν κρυστάλλινα νερά, ζωγόνα για να ξεδιψάσουν βρίσκουν ελώδη μυχλιασμένα κιτρινωπά θανατηφόρα νερά.

Μέ σατανικές μεθόδους οδηγούν τούς νέους και νέες, στά αντίχριστα άνδρα τους, τούς άπειλούν τούς ποτίζουν, τούς παραπλανούν, τούς σκοτώνουν.

Ο ξενοκίνητος έχθρός μπήκε όρμητικά στην Έλλάδα με πολλά όνόματα (Χαίρε Κρίσνα, Άμούν, παιδιά του Μω, Μορμόνοι, Μασώνοι, Ίεχωβάδες, Γκουρού, γιόγκα, μαγεία, ύπνωτισμός, πνευματισμός, τηλεπάθεια, ύποβολή, διόραση, άστρολογία, μετενοάρκωση, θεόσοφία, ρόταρυ Λάϊονς, ροδόσταυροι, ΧΑΝ, ΧΕΝ, προσκοπισμός, παπισμός, αίρέσεις 666 κ.ά.).

Όλες αυτές οί οργανώσεις έχουν σκοπόν την πραγμάτωση του τρομερού ΜΡΑ (οίκουμενισμός). Έν όλίγοις θέλουν να εκμηδενίσουν την Έλλάδα, τόν χριστιανισμόν, στόν μηδενισμόν να μάς έπαναφέρουν στούς 12 Θεούς, στο σκοτάδι, στα είδωλα, στόν άφανισμόν, τέλος θέλουν να μάς ύποτάξουν υπό τόν Πάπα. Πατρονάρεται ένα οίκουμενιστικό πρόγραμμα για να επικρατήσει, ή σατανολατρεία.

Έν όλίγοις:

Πραγματικός πολιτισμός είναι τό βίωμα τών ήθικών αξιών. Ακριβώς αυτόν τόν πολιτισμόν ήθέλησε να εγκαινιάσει, να πυργώσει ο Κύριος ήμών Ίησους Χριστός διά την νέαν πορείαν της ανθρωπότητας και αυτό θα πρέπει να είναι τό βαθύτερο νόημα και τό ουσιαστικό περιεχόμενο του Εϋρωπαϊκού Δυτικού πολιτισμού.

Η άρρωστη έπιστήμη και ο άρρωστος πολιτισμός

και ή φιλοσοφία τίποτε τό σταθερόν δεν έχει, διότι ότι ύποστηρίζει ο ένας σήμερον, τό άρνεΐτε ο άλλος αύριον. Η έλλειψις πεποιθήσεων τούς κάμει διαρκώς να ταλαντεύονται και να καταντούν στόν σκεπτικισμόν και την άπιστίαν.

Έάν ο Χριστιανισμός δεν είχε νικήσει, ο έλληνο-ρωμαϊκός πολιτισμός θα είχε εξαφανισθή μαζί με την αύτοκρατορίαν κάτω από τά κτυπήματα τών βαρβάρων και Μωαμεθανών.

Ο Χριστιανισμός έγινε ο φρουρός του έλληνικού πνεύματος και του έλληνικού πολιτισμού.

Ο Χριστιανισμός θρησκευολογικώς έρχεται ως τό πλήρωμα του νόμου (πλήρωμα ούν νόμου ή αγάπη) (Ρωμ. ιγ. 10).

Νόμος κατά Χριστιανισμόν είναι ή συμμόρφωσις του ανθρώπου προς τό θέλημα του Θεού, είναι ή δικαιοσύνη, ο άγιασμός (Τούτο γάρ έστί θέλημα του Θεού ο άγιασμός ύμών (Α Θεσσαλ. δ. 3).

Η περιφρούρησις και ή αξιοποίησις τών θησαυρών της αρχαιότητας αποτελεΐ τό μέλημα τών μεγαλυτέρων μορφών του Έλληνισμού. Μέσα στο πλαίσιον του Χριστιανισμού ανεπτύχθησαν αί τέχναι μας, στόν χριστιανισμόν οί νόμοι της Εϋρώπης έχουν τάς ρίζας των.

Όταν εκλείψει ο χριστιανισμός θα εκλείψει και όλος ο πνευματικός πολιτισμός.

Αί διάφοροι θρησκεΐαι της Άνατολής έταπείνωσαν τούς ανθρώπους και τόν καταβίβαζαν στην θέσιν του κτήνους. Από την κατάστασιν αυτήν έσωσε τόν κόσμον ή αγάπη και ή ήθική του Χριστιανισμού.

Άρα πολιτισμός χωρίς Θεόν άρρωστος, στάχυ άκαρπο. Σαχάρα γή, ζωή άνευ παλμών καρδιάς.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Η ΚΑΤΑΣΠΙΛΩΣΙΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόσφατα, άκούσαμε και πάλι να δυσφημείται από τά μέσα μαζικής ενημέρωσης, ή Έκκλησία τών Γ.Ο.Χ., εξ αίτίας της εξαφάνισης κάποιων κοριτσιών.

Έτσι έδόθη για άλλη μία φορά ή εύκαιρία στην Νεοσημερολογίτικη Έκκλησία να δείξει τό μίσος και την έμπάθεια έναντίον τών Γ.Ο.Χ., στούς δέ δημοσιογράφους να διατηρήσουν τό θέμα, προς άπόκτησι της άκροαματικότητάς τους, την όποία παντοιοτρόπως αναζητούν.

Κατ' αρχάς πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι είμεθα έναντίον πάσης βίας και προσυλιτισμού, απ' όπου και άν προέρχονται, καταδικάζουμε δε μετ' άγανακτήσεως τέτοια φαινόμενα.

Ὁφείλουμε νά παρατηρήσουμε ὅμως τόσο τήν δημοσιογράφο κ. Νικολούλη ὅσο καί ἄλλους συναδέλφους της, γιά τούς χαρακτηρισμούς πού ἀπέδωσαν στούς Παλαιοημερολογίτες.

Ἡ ἐξίσωσι πού μᾶς ἔκαναν, μετά τῶν αἰρετικῶν, παρεκκλησιαστικῶν διαφόρων ὁργανώσεων καί φιλοσοφικῶν ἐταιριῶν, δείχνει δύο τινα. Ἡ ὅτι οἱ ὡς ἄνω δημοσιογράφοι ἀνεφέρθησαν στούς Παλαιοημερολογίτες τόσο ἐπιπόλαια καί ἀνεύθυνα, λόγω τυχόν ἡμιμάθειάς των, ἢ ὅτι οἱ πληροφορίες τους προήλθαν ἀπό μὴ ἀντικειμενικές πηγές.

Πάντως δέν πρόκειται νά ἀσχοληθοῦμε μέ τόν τρόπο πού ἐργάζεται ἡ κ. Νικολούλη καί γενικά οἱ δημοσιογράφοι, ἀλλά ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὀφείλουμε νά ἀποσαφηνίσουμε κάποια σημεῖα πρὸς πληροφόρησι τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαιοημερολογιτῶν) ὡς γνωστὸ διεκρίθη ἀπὸ τὸ 1924, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ τότε Ἱεραρχία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰσήγαγε αὐθαίρετα καί ἀντικανονικά εἰς τὴν θεία λατρεία τὸ Γρηγοριανὸ (Νέον) ἡμερολόγιο. Οἱ Παλαιοημερολογίτες (ὀρθότερον Παλαιοερτολογίτες) ἀντέδρασαν στὴν καινοτομία αὐτή, παραμένοντας πιστοὶ εἰς τὰς Παραδόσεις, ἀπαρασαλεύτως εἰς τὰ ὅσα οἱ Ἅγιοι Πατέρες διαδοχικὰ παρέδωσαν.

Τῆς ἀντιδράσεως αὐτῆς, μὴ ἀνεχόμενη ἡ νόμῳ Κρατοῦσα Νεοημερολογίτικη Ἐκκλησία, ἐξαπέλυσε ἐναντίον τῶν Γ.Ο.Χ. διώξεις, ἀποσχισματισμούς καί ἀπελάσεις ἱερέων, σφραγίσεως Ἱ. Ναῶν, ξυλοδαρμούς καί φυλακίσεις, βεβηλώσεις καί ἄλλες παρόμοιες πράξεις οἱ ὁποῖες ἐστιγμάτισαν τὸ «Χριστιανικὸ ἰδεώδες» πού διέπῃ αὐτούς. Καί ὅλα αὐτὰ γιά τὴν «ἀμαρτία» τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νά παραμείνουν σταθεροὶ σ' αὐτὰ πού ἐκεῖνοι πρόδωσαν.

Ἄν λοιπὸν ἐξ αὐτῶν τῶν θέσεών μας θεωρούμεθα παρεκκλησιαστικὴ ὁργάνωσι, ἂν ἡ ἐμμονὴ

μας εἰς τὰ Πατρῶα δόγματα ἀποτελεῖ αἵρεσι, ἂν ἡ διοργάνωσι τῆς ἀληθοῦς καί γνησίας Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐρμηνεύεται ὡς σχίσμα, τότε πῶς θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τούς Νεοημερολογίτες πού συμπροσεύχονται μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς, πού συμπράττουν μέ τούς Μονοφυσίτες, πού συνευρίσκονται μέ τούς Προτεστάντες, πού ἀποδέχονται τὸν Μωάμεθ;

Καί δέν πρόκειται γιά μία ὁμάδα πεισματάρηδων καλογέρων καί ἀμόρφωτων γυναικῶν, ὅπως προσπαθοῦν νά χαρακτηρίσουν τούς Παλαιοημερολογίτες ὠρισμένοι λαϊκιστές.

Οἱ κίνδυνοι πού ἐγκυμονοῦσαν εἰς τὴν καινοτομία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, τούς ὁποίους ἐντόπισαν οἱ ἀοίδιμοι προκάτοχοι ἡμῶν καί ὕψωσαν ἀγωνιστικὴ φωνή ἐναντι αὐτῆς, ἀποκαλύπτονται ἐμφανέστατα σήμερα. Δές τε πῶς σύρεται ἡ Ὁρθοδόξια ἀλυσσodέσμια εἰς τὴν αὐλή τοῦ Πάπα!

Πῶς εἶναι δυνατόν νά παραπληροφορεῖται ὁ λαὸς τόσο ἀπροκάλυπτα, ἀπὸ τὰ μέσα Ἐνημέρωσις κατατάσσοντας τούς Παλαιοημερολογίτες μετά τῶν διαφόρων ὁργανώσεων, ἐταιριῶν κ.λ.π. ἐκφραστῶν κυρίως φιλοσοφικῶν ρευμάτων καί ἐξαρτομένων τόσο ὁργανωτικῶς ὅσο καί οἰκονομικῶς ἀπὸ ξένα κέντρα; Οἱ Παλαιοημερολογίτες εἶναι Ἕλληνες, ἡ Διοίκησίς των εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, καί δέν προσφέρεται εἰς αὐτοὺς οὐδεμία οἰκονομικὴ βοήθεια, οὔτε κἂν εἰς τούς κληρικούς των, οἱ ὁποῖοι δέν καλύπτονται ὑπ' οὐδενὸς ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, καί δέν μετέχουν καμμίας συνταξιοδοτικῆς ἀπολαβῆς, ὅταν ἀναγκάζονται ἀπὸ τὸν κόπο μῆδς ζωῆς νά ἀποσυρθοῦν.

Ἄν θέλουν λοιπὸν νά ἐμφαίνωνται οἱ δημοσιογράφοι πού ἀσχολήθηκαν μέ τούς Παλαιοημερολογίτες νά δεῖξουν ἐντονο συναισθηματισμὸ στὰ κοινωνικά προβλήματα, ἄς θίξουν τὴν ἀνθρωπιστικὴ αὐτὴ ἀδικία πού ὑφίστανται οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιο.

«Ὁὐ» ἀρνέσόμεθα σε... Πρὸς Ὁρθοδοξία...

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

PORT
PAYE
HELLAS

ΕΘΝ. ΕΠΙΣΤ.
Χ. Δ. Α. Α.
ΛΕΠΙΟΝΙΑ

ΕΛΛΑΣ